Nr. 8
19 FEBRUARI 1966
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

de grootste tuba ter wereld

De Londense musicus Ron Snyder, lid van het bekende orkest van Johnny Dankworth, is de trotse bezitter van een tuba, die als de grootste ter wereld te boek staat. Dit reusachtige instrument is in 1892 in Duitsland vervaardigd voor de beroemde Amerikaanse „marsenkoning" John Philip Sousa. Het is natuurlijk een hele eer om zo'n uniek muziekinstrument in je bezit te hebben, maar de heer Snyder heeft al lang ontdekt dat het bezit van een mammoettuba vaak grote problemen schept en de eigenaar menig grijs haartje bezorgt.

De moeilijkheden begonnen voor Snyder op het ogenblik dat hij de reuzentuba, die zowat twee meter hoog is, kocht. Geen enkele Londense taxichauffeur bleek bereid de musicus met zijn instrument te vervoeren; die houding valt best te begrijpen als je weet dat de tuba ongeveer vijftig kilo weegt en een diameter heeft van één meter en acht centimeter. Snyders eigen auto was al evenmin geschikt voor het vervoer van de reus en er zat dus niets anders op dan een klein model vrachtwagen te huren telkens als het instrument vervoerd moest worden. Maar daarmee waren de problemen nog bij lange na niet van de baan. Het kostte de heer Snyder meer dan een uur om van zijn flat op de begane grond te komen. Vooral de buitendeur van de flat bezorgde hem de nodige hoofdbrekens. Hij heeft nu van de eigenaar van het flatgebouw gedaan weten te krijgen dat de deur verbreed wordt, zodat hij zich niet meer in allerlei moeizame bochten hoeft te wringen als hij met zijn kostbare koperen hoorn naar binnen of naar buiten wil.

De reuzentuba van Snyder baart nogal opzien als hij er ergens mee in het openbaar verschijnt. Vaak wordt hem gevraagd of er soms op listige manier een bandrecorder in het instrument is verborgen, die voor het voortgebrachte geluid zorgt. Soms veronderstelt men dat Snyder via een voetpomp onder aan het instrument lucht aanblaast. En het gebeurt niet zelden dat buitenstaanders menen dat het hele geval een grap is.

Maar Ron Snyder vat zijn werk (en zijn tuba) heel serieus op. Hij heeft al heel wat muziek voor de tuba geschreven en is nu bezig een compleet concert voor dit instrument te componeren. Hij bespeelt zijn instrument regelmatig voor radio en televisie en is van mening dat de tuba een zeer belangrijke plaats inneemt in de jazz en in de moderne muziek in het algemeen. Een mening die door zijn baas, orkestleider Johnny Dankworth, gedeeld wordt.

Als hij niet optreedt, oefent Ron Snyder in zijn Londense flat. Zoals je ziet is de partituur aangepast aan de maten van de tuba. Snyder speelt hier een gedeelte uit de Arlésienne-suite van Bizet.

DINKIE door CAROL VOGES

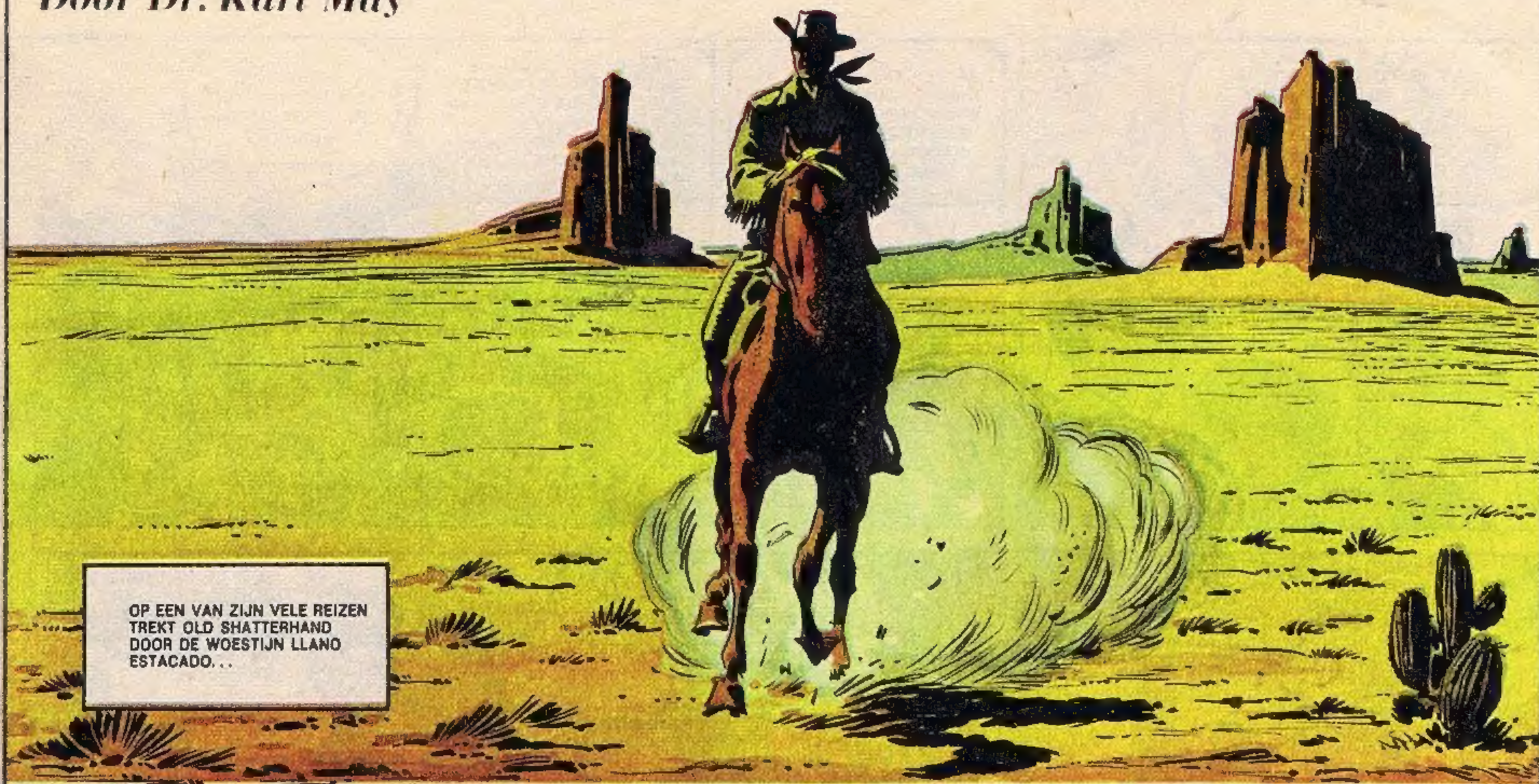

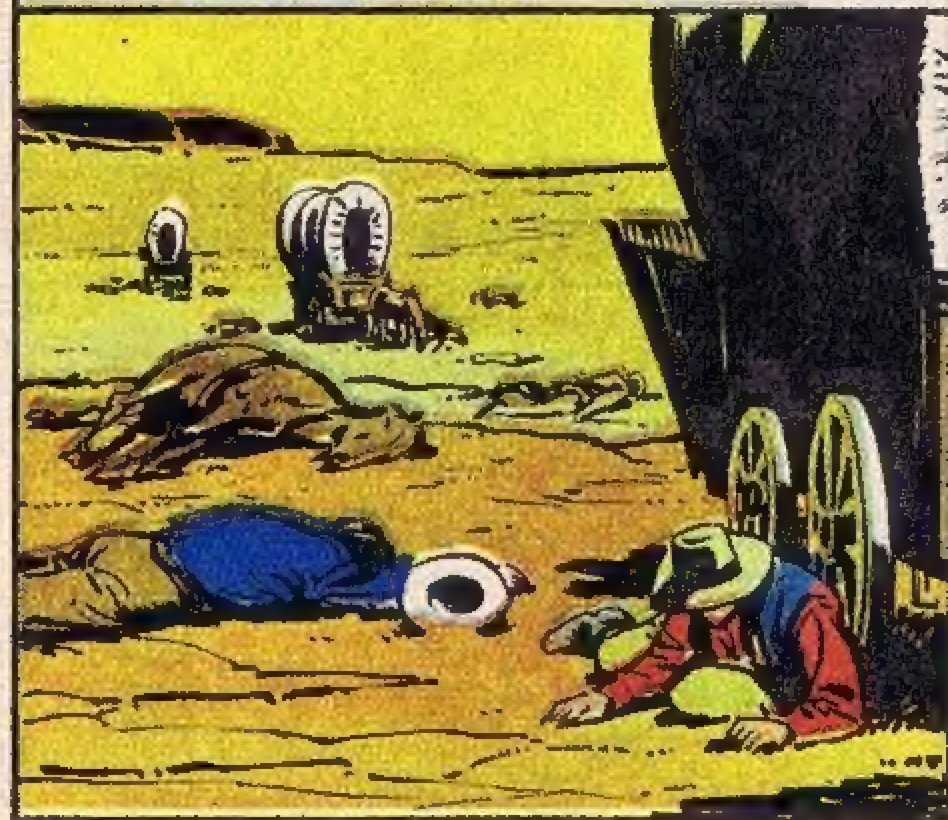
De geest van de Llano Estacado

Door Dr. Karl May

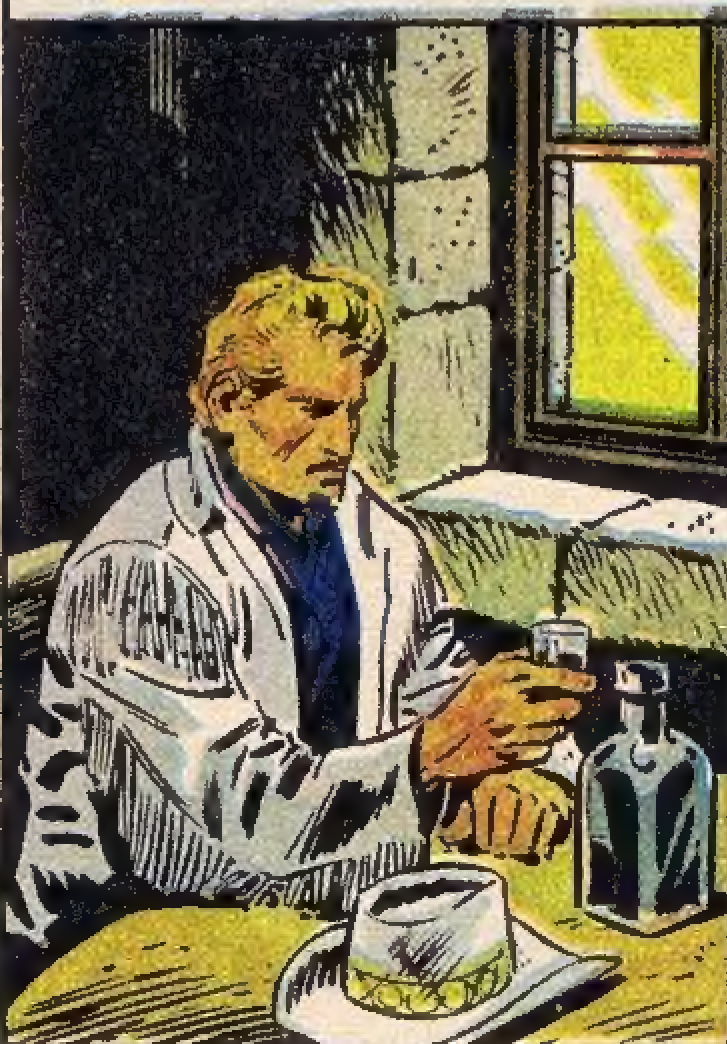

JE BEDOELT DAT AVONTUUR MET DE DAKOTA'S. NOU JA, MAAR JIJ . . .

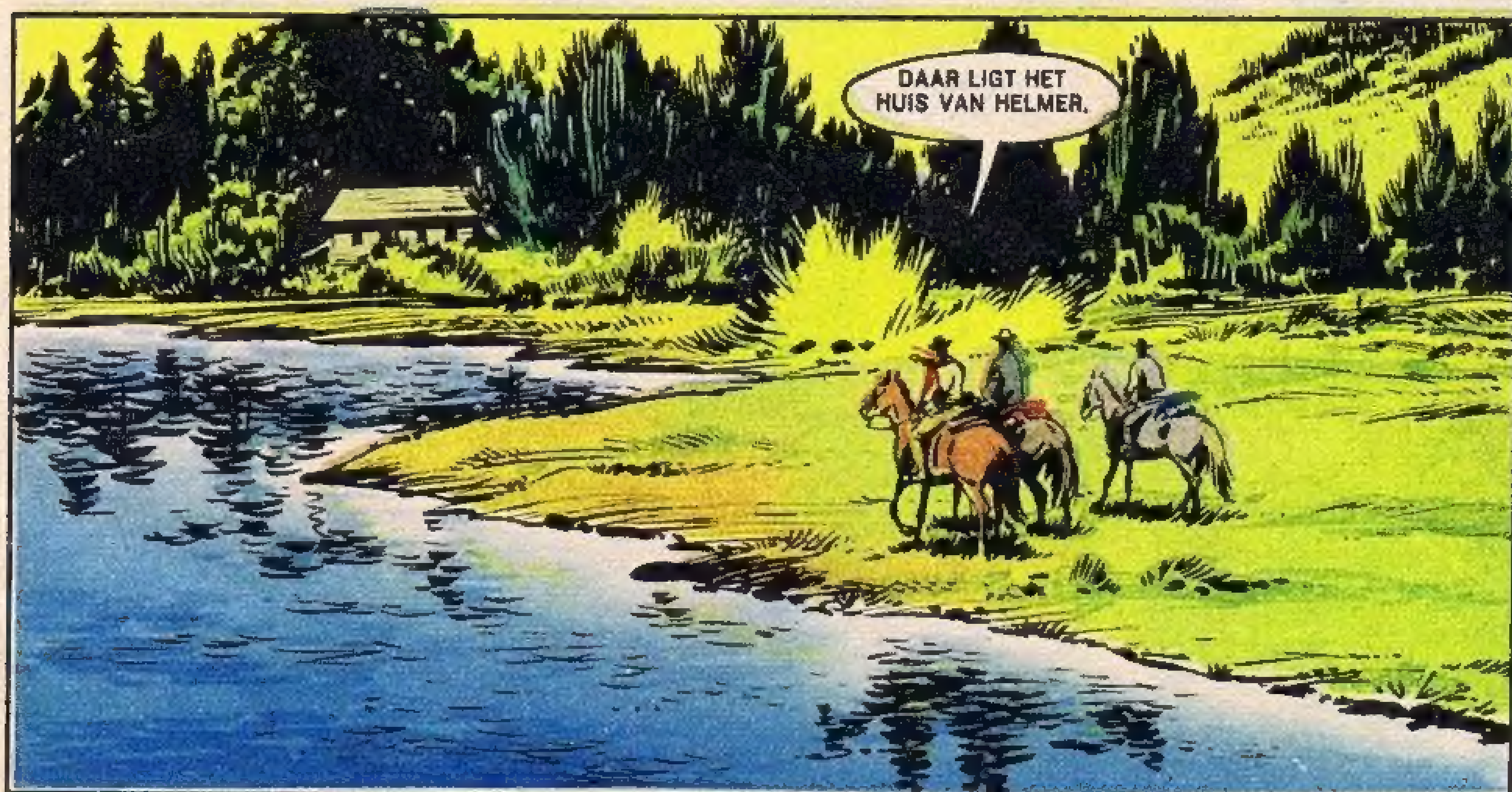

KIJK, EEN RUITER! HIJ KOMT HIERHEEN!

GOEDENDAG, KENT U DEZE STREEK?
JA.

WIJ ZIJN OP WEG NAAR DE OUDE HELMER.
IK OOK.

DE DRIE MANNEN TREKKEN GEZAMENLIJK VERDER.
WIJ WILDEN DE BEEK VOLGEN.
GA UW GANG. MAAR DEZE WEG IS KORTER.

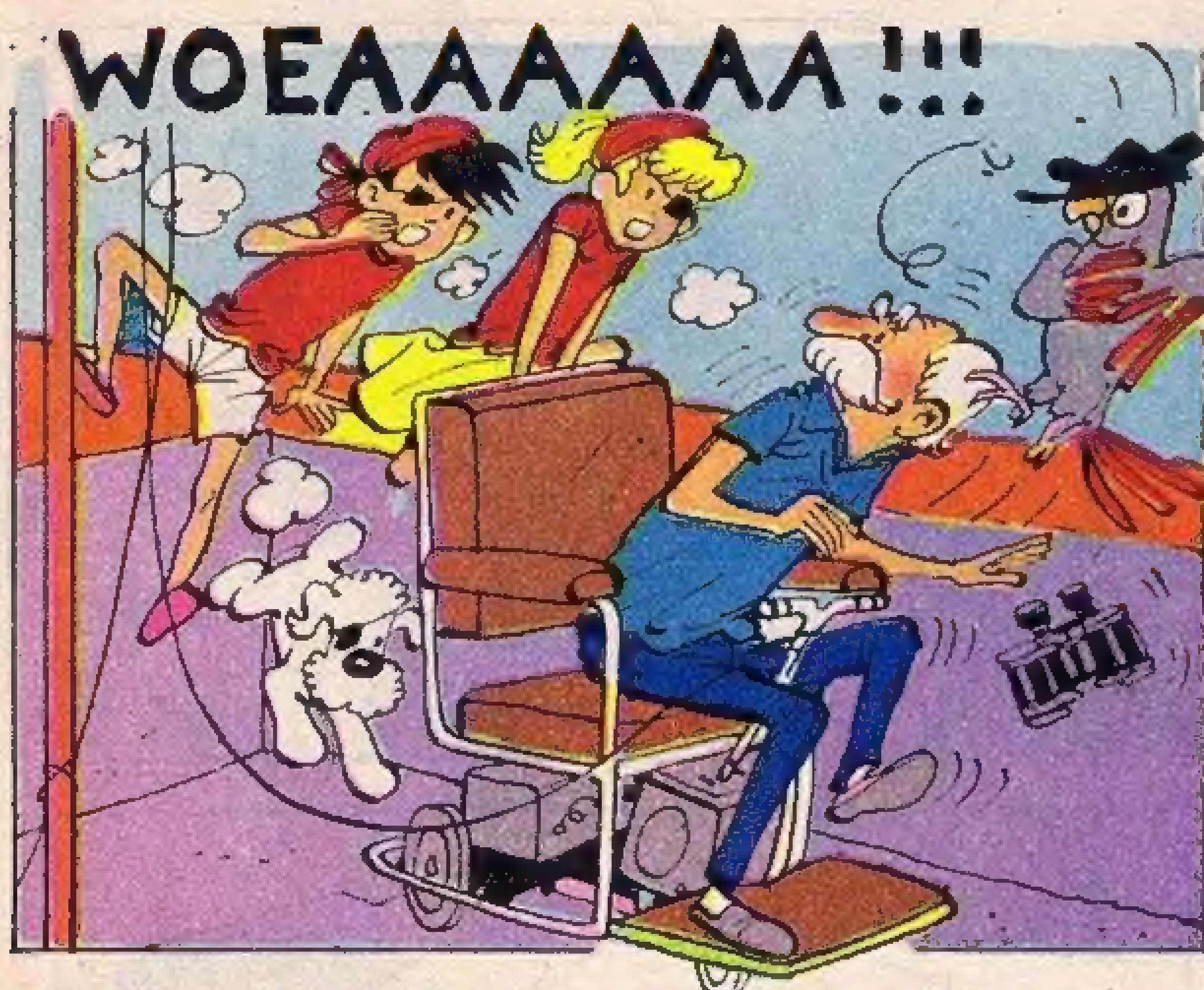

HIJ IS NIET ERG SPRAAK-ZAAM.
HIJ IS VAST BANG VAN JOU GEWORDEN! HA, HA, HA!

DAAR LIGT HET HUIS VAN HELMER.

IK WAARSCHUW U DAT DE OUDE HELMER NIETS MOET HEBBEN VAN MENSEN DIE GEEN ZUIVER GE-WETEN HEBBEN. . .

Zo sprak tata-

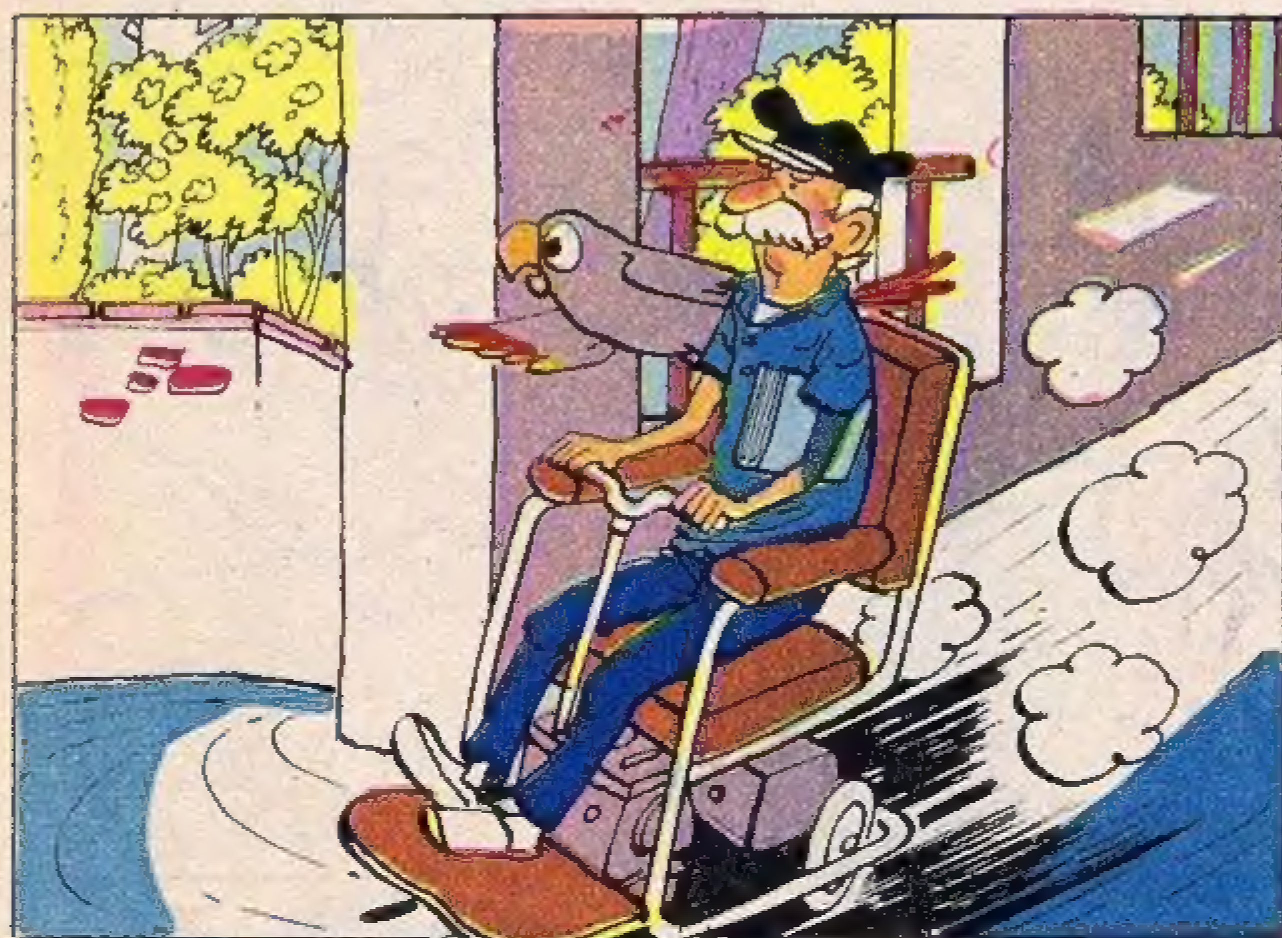

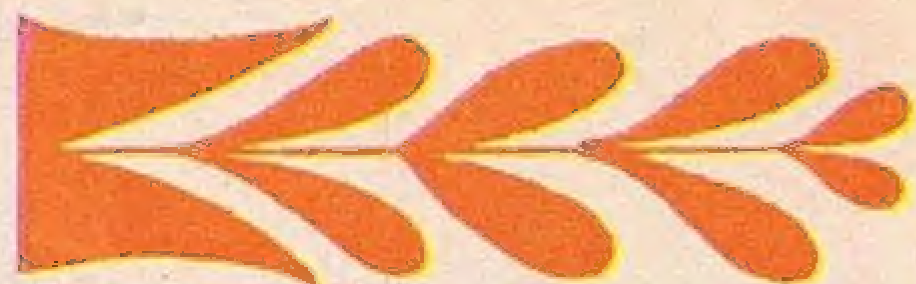

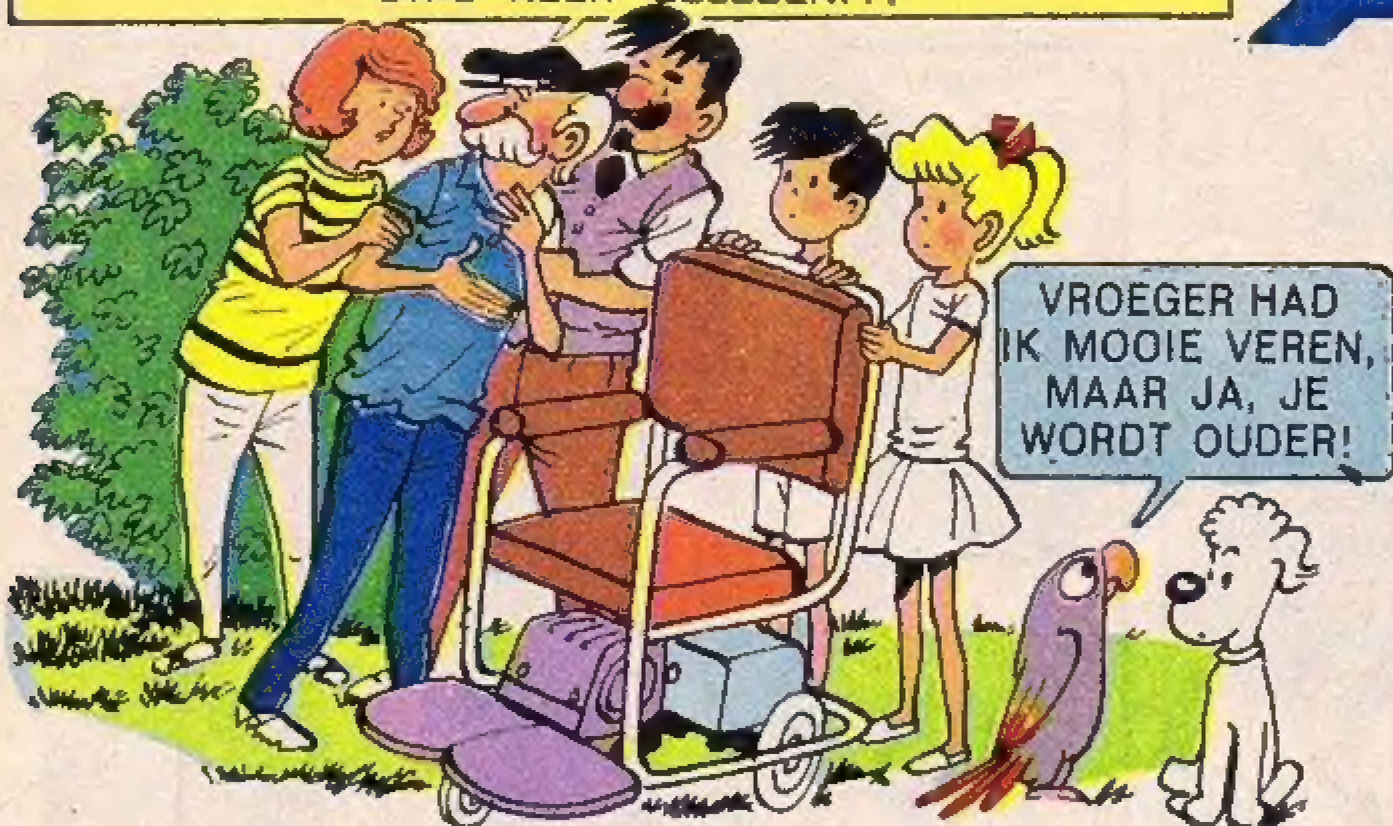

Onze vrienden brengen een bezoek aan kapitein Fattorino.

roemba

een avontuur van Tom en Tanja

RAADSELS ROND DE

EDELWEISS-SCHOOL

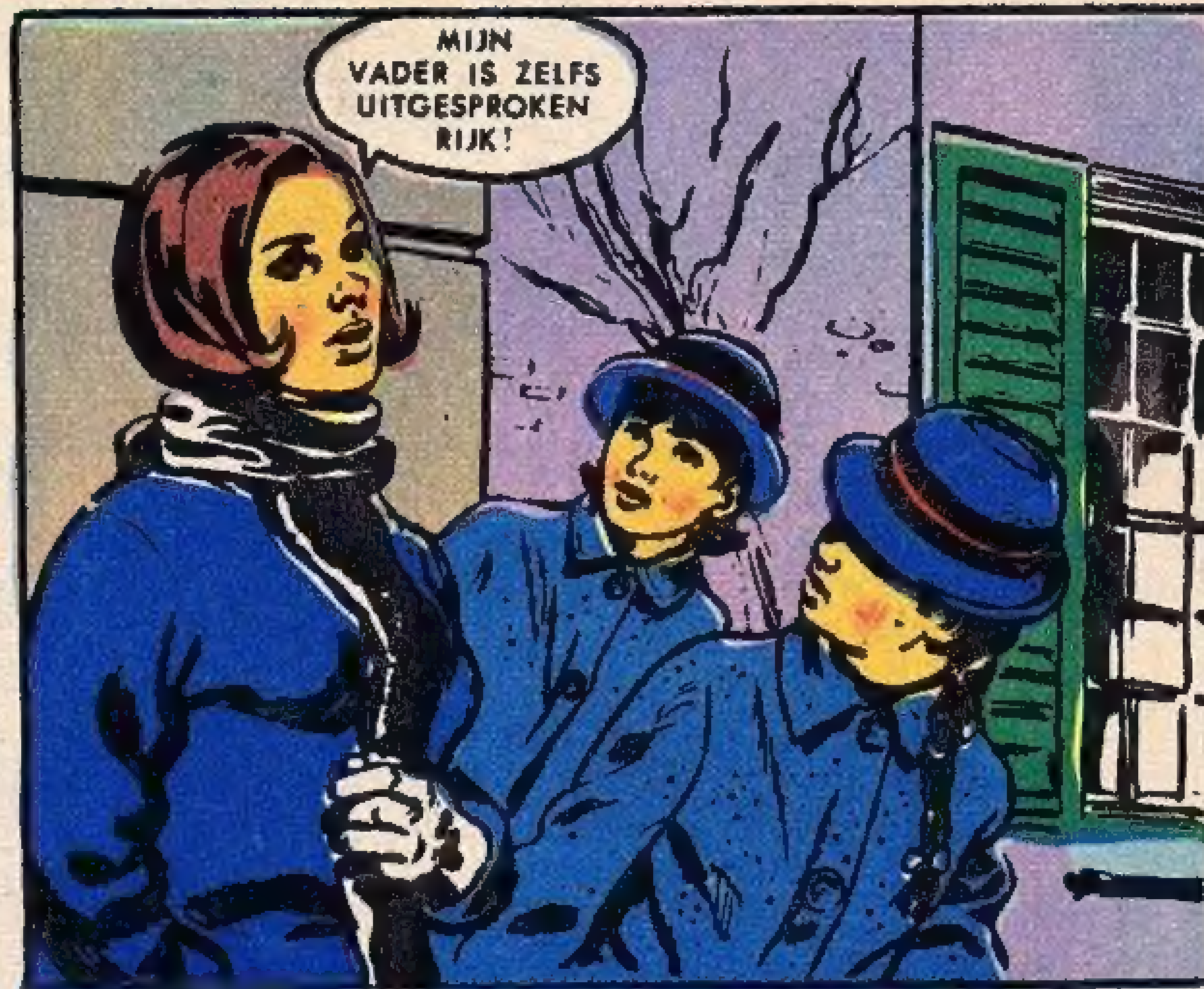

KIJK MAAR NIET ZO GEK! HET FEIT DAT IK DAARVANDAAN KOM BETEKENT NOG NIET DAT IK EEN MISDADIGSTER BEN!

NATUURLIJK NIET! WE ZIJN ALLEEN VERBAASD!
WAAROM?

NOU, OMDAT JIJ NIET DE INDRUK MAAKT ARM TE ZIJN EN. . .
PRECIES!

MIJN VADER IS ZELFS UITGESPROKEN RIJK!

WAAROM HEB JE DAN IN DAT GESTICHT GEZETEN?

MIJN MOEDER IS GESTORVEN TOEN IK TWEE JAAR OUD WAS. . .

MIJN VADER IS EEN BESTE MAN, MAAR HET ENIGE DAT HEM INTERESSEERT ZIJN ZIJN ZAKEN.

IK VOELDE ME ALLEEN EN VERLATEN EN IK ZOCHT VRIENDINNEN!

HELAAS WAREN HET GEEN GOEDE VRIENDINNEN, MAAR IK HAD PLEZIER MET HEN EN WE VERMAAKTEN ONS BEST. . .

De club van vijf in:

race naar de zon
De emir is in gevaar. Rik snelt hem te hulp. Zal hij op tijd komen?

!?
MIJN BESTE ABDUL, EINDELIJK ZIE IK JE TERUG!
IK BEN BLIJ DAT U NIETS IS OVERKOMEN, HOOGHEID!

IK HEB JE BERICHTEN GOED ONTVANGEN EN IK DANK JE! KOM AAN MIJN HART!
ONTROEREND OGENBLIK!
?

HOE KAN DAT NOU? ABDUL, DE VOORMALIGE SECRETARIS VAN DE EMIR, WAS TOCH EEN VIJAND VAN HEM?!
SNAP JE HET DAN NIET?

ABDUL IS IN WERKELIJKHEID LID VAN DE LIJFWACHT VAN DE EMIR. HIJ HEEFT ZICH BIJ DE SAMENZWEERDERS INGEDRONGEN EN ONS PER RADIO OP DE HOOGTE GEHOUDEN VAN HUN PLANNEN!

DIT IS EEN HELE VERRASSING VOOR ONZE LEZERS, MAAR DE OPLETTENDSTEN HADDEN MISSCHIEN AL EEN VERMOEDEN IN DEZE RICHTING!

BAH! DIE ABDUL WAS EEN NETTE KEREL! WAT NU?

ER REST ME NOG ÉÉN KANS! ZE DENKEN DAT ALLE GEVAAR NU GEWEKEN IS...

HET ENIGE DAT ME NOG DWARSZIT IS DAT WE TRIBHOR TOUHTT ZELF NIET IN HANDEN GEKREGEN HEBBEN! DAT HEERSCHAP HOUDT ZICH NATUURLIJK BUITEN SCHOT!

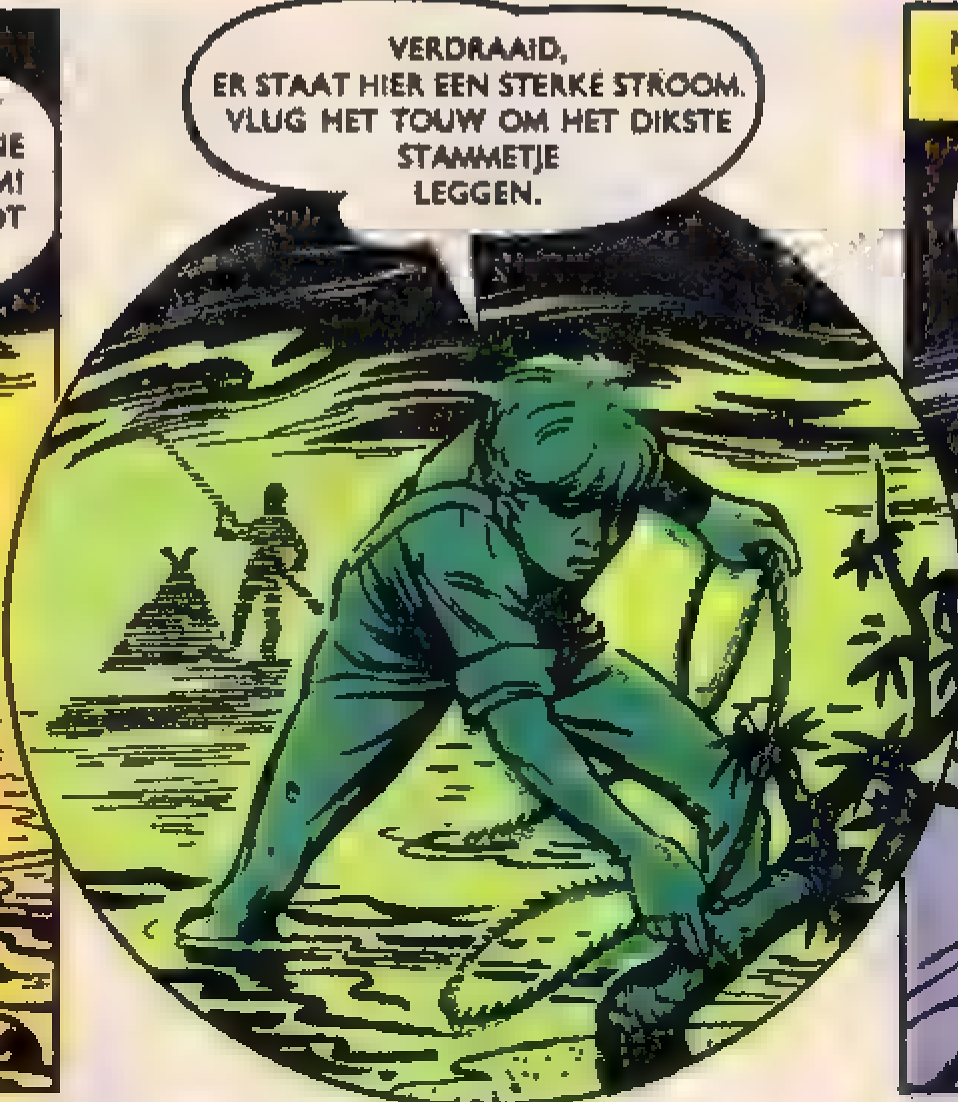

LET OP, ELLENDIGE AARDWORM! DEZE KEER NEEM IK GEEN RISICO'S! IK DOE HET ZELF!
TRIBHOR TOUHTT!
VRRRR
real presse

Huckleberry Finns

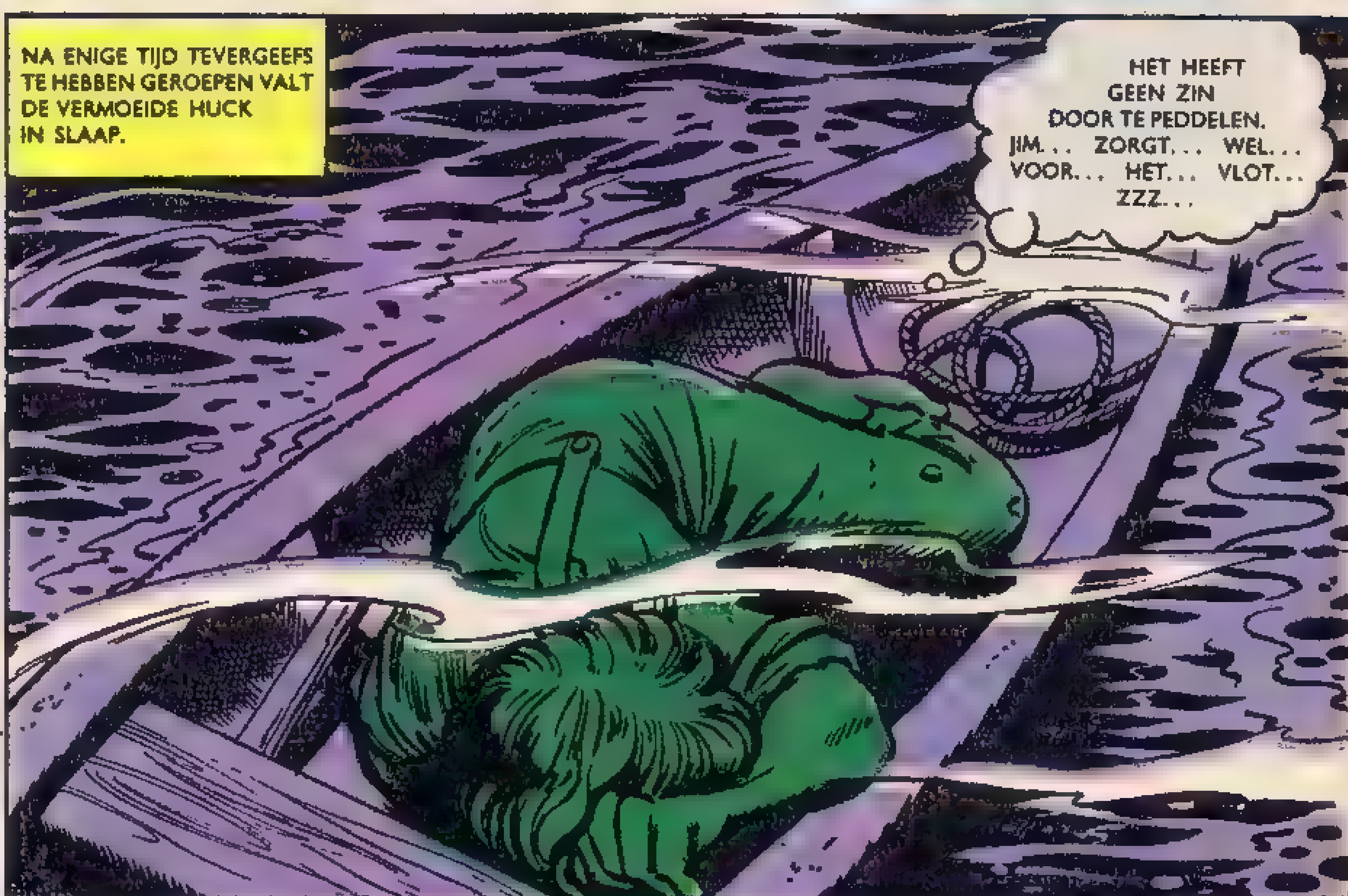

avonturen

door Mark Twain

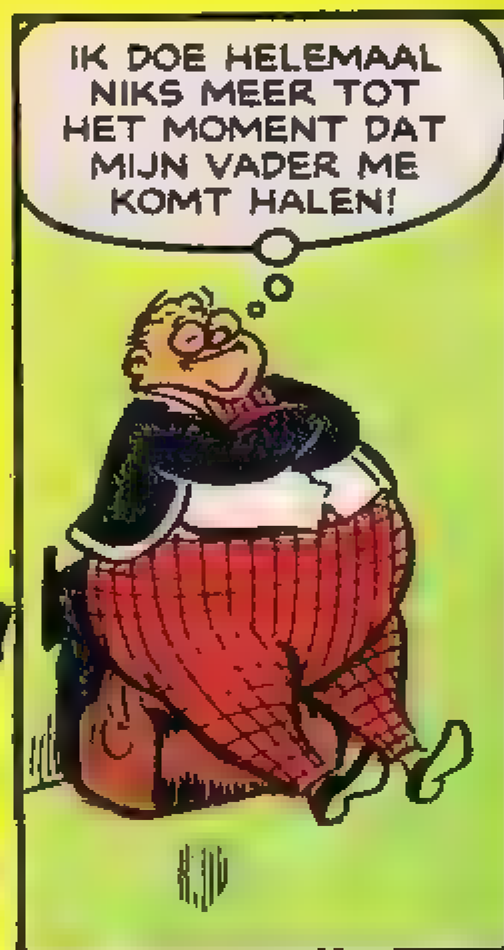

Billie Turf
het dikste studentje ter wereld

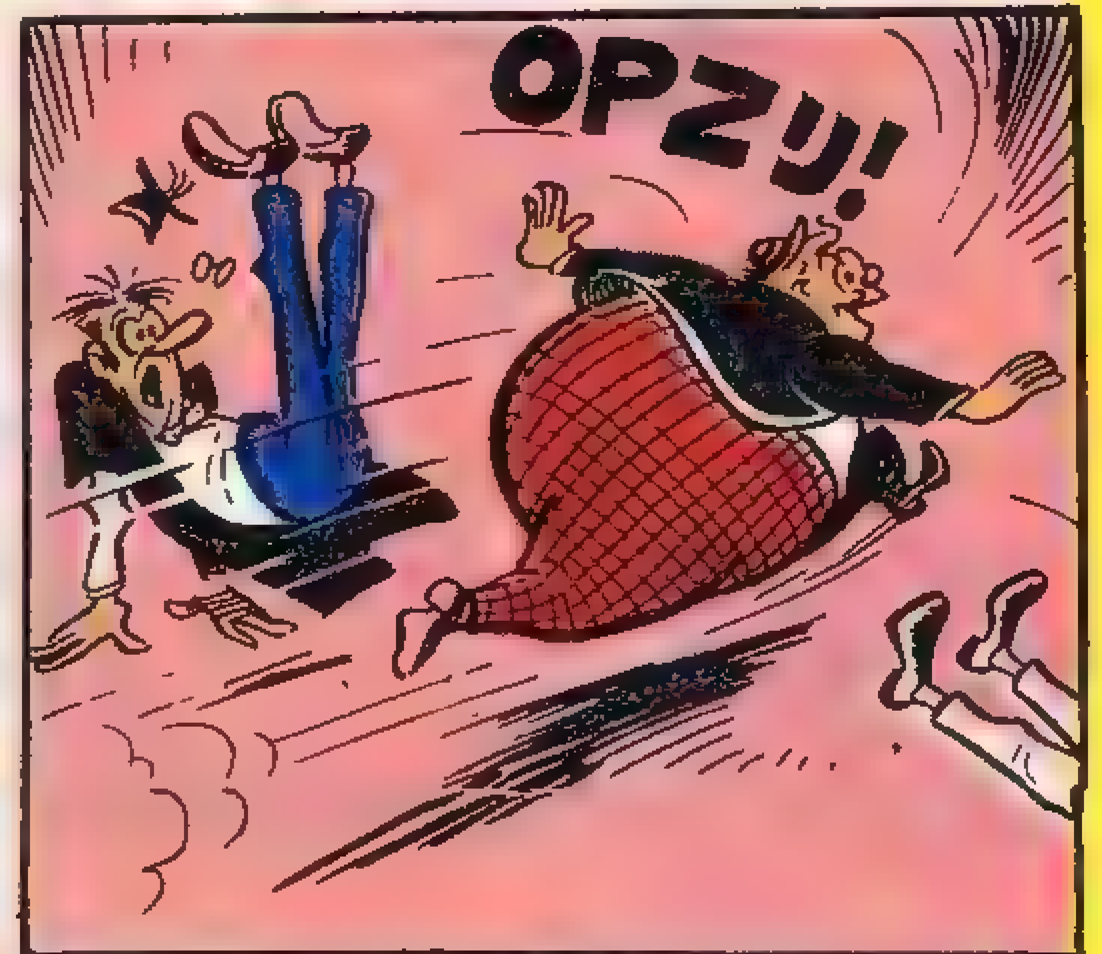

DAN KRIJGT HIJ EEN IDEE.
DE KOK IS EVEN WEG! DAT IS MIJN KANS! HA, HA!

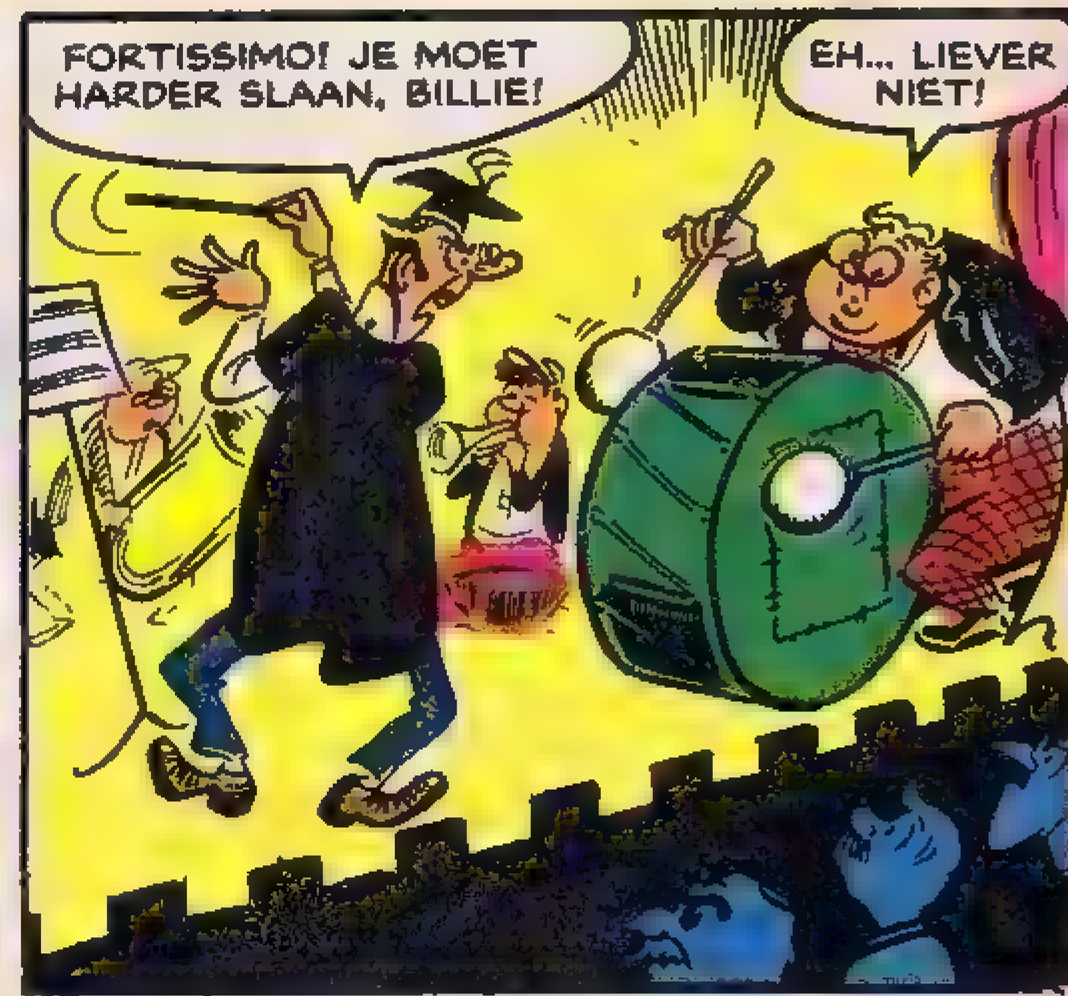

ZO'N TROM IS EEN UITGEZOCHTE BERGPLAATS!
KEUKEN

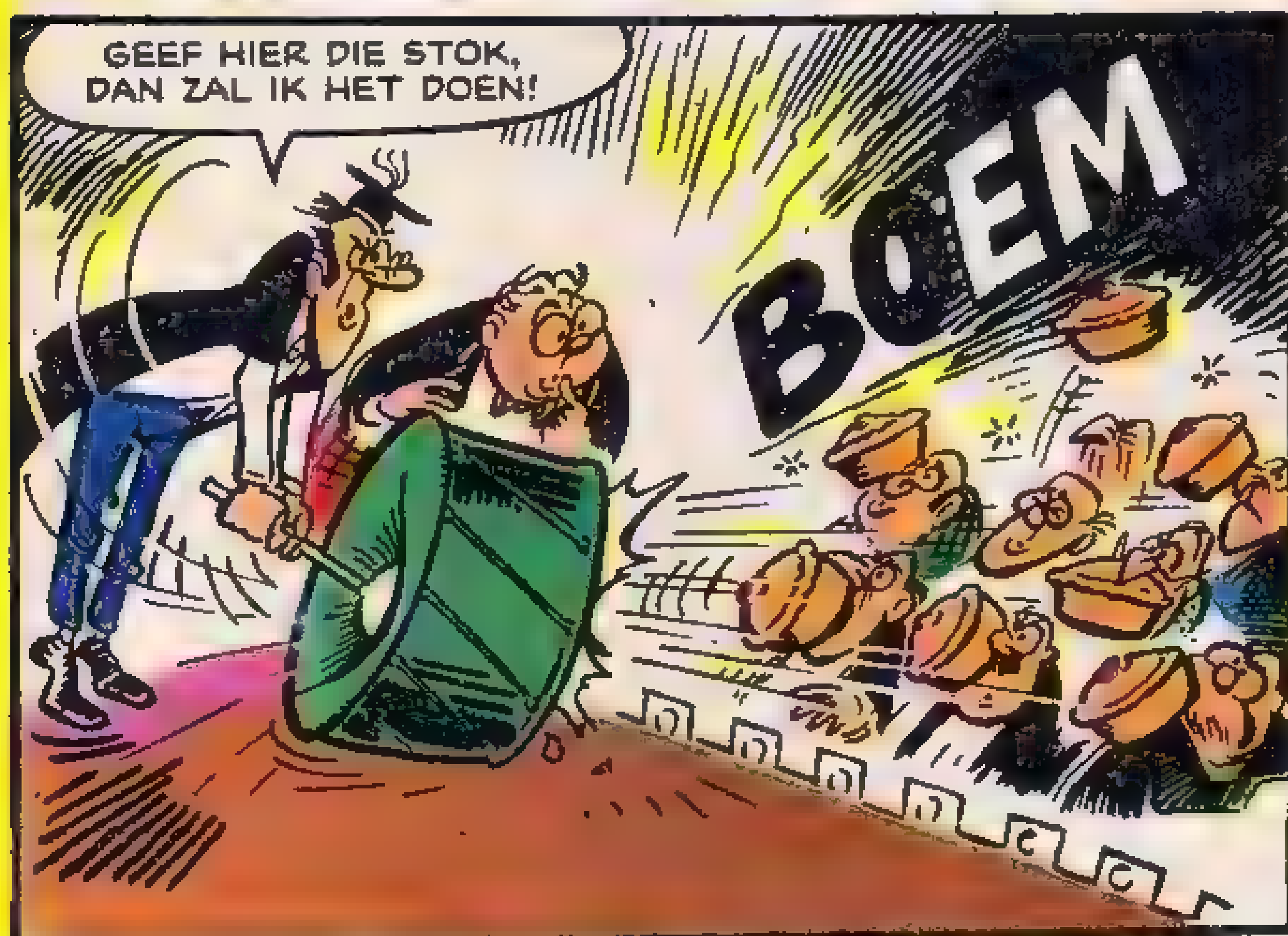

EEN POOSJE LATER...
DAAR KOMT HET SCHOOLBESTUUR, MAAR AL MIJN TAARTEN ZIJN VERDWENEN!

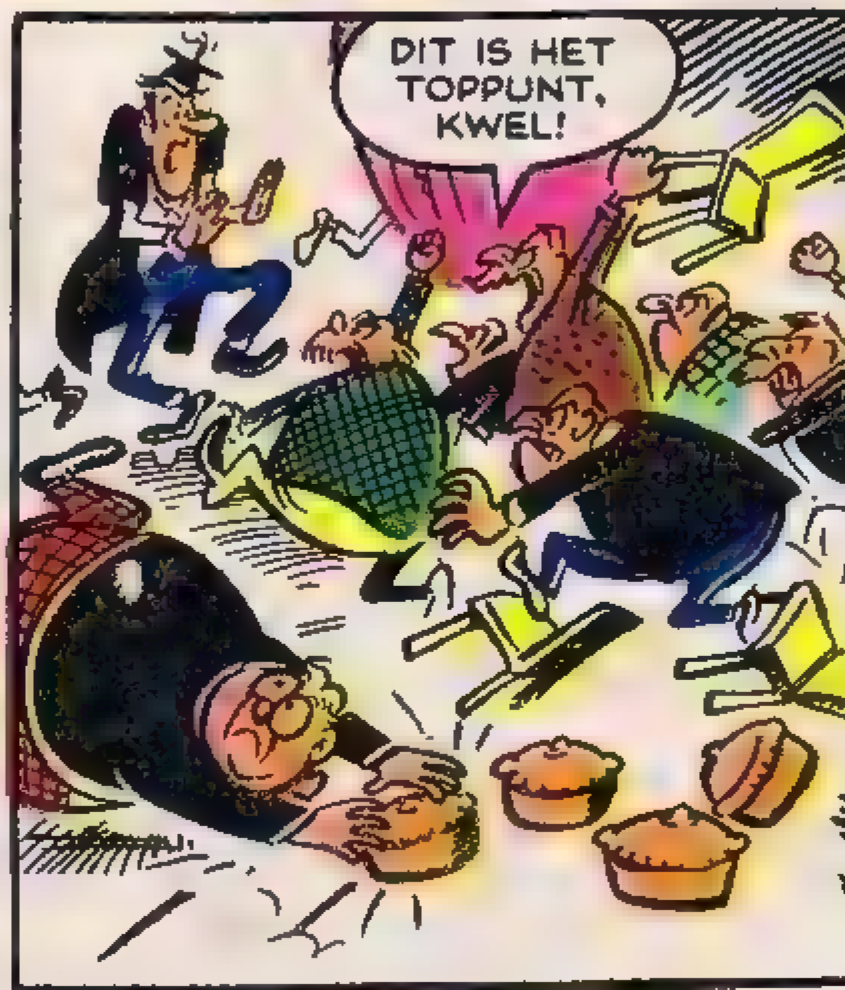

KIJK ME NIET ZO AAN! IK HEB NIKS GEDAAN!

HET SPIJT ME, HEREN, WE KUNNEN U GEEN DINER AANBIEDEN, MAAR WEL EEN FIJN CONCERT!
LAAT MAAR EENS HOREN!

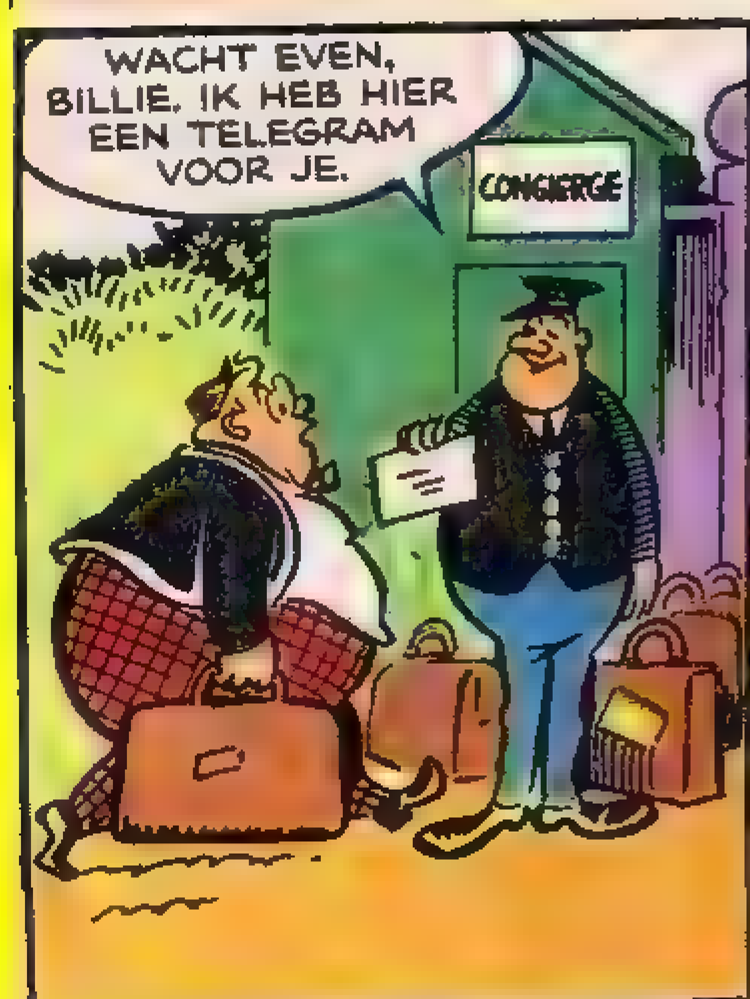

DOE JE BEST, JONGENS! ER HANGT VEEL VAN AF!
VOOR MIJ OOK! HA, HA, HA!

FORTISSIMO! JE MOET HARDER SLAAN, BILLIE!
EH... LIEVER NIET!

GEEF HIER DIE STOK, DAN ZAL IK HET DOEN!
BOEM

DIT IS HET TOPPUNT, KWEL!

TERWIJL DE OPWINDING OP HAAR HOOGTEPUNT IS, GA IK NAAR HET STATION, WAAR MIJN VADER OP ME WACHT!

WACHT EVEN, BILLIE, IK HEB HIER EEN TELEGRAM VOOR JE.
CONCIERGE

NEE! IK MOET HIER BLIJVEN!
TELEGRAM
AAN: B. TURF
IK MOET OP ZAKENREIS. BRENG JE VAKANTIE OP SCHOOL DOOR. VADER

NU ZAL IK JE EENS LATEN ZIEN HOE JE EEN TROM BESPEELT!
HELP! HELP!

Korte inhoud: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, zijn nichtje Pollie, sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard moeten met een groep soldaten onder leiding van vaandrig Boscowen prins Louis, zoon van de Spaanse koning Carlos, van zijn kasteel naar de havenplaats Aguilea brengen, vanwaar hij naar Engeland zal worden gebracht om te voorkomen dat hij in handen van Napoleon valt. De prins wordt door Don Diego, zijn gouverneur, ontvoerd en valt later in handen van bandieten. Pollie en Olivier weten hem weer te bevrijden. Sergeant Trott en soldaat Pilchard voegen zich bij hen en ze besluiten de prins op eigen gelegenheid naar Aguilea te brengen. Onderweg sluit het Engelse echtpaar Perkins met hun hond Flash zich bij hen aan. Vermomd trekken ze de havenstad binnen en verschuilen zich in een pakhuis.*

pollie en olivier als lijfwacht

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

„Jij hebt je anders ook uitstekend gehouden, Pharao. En niet te vergeten meneer Perkins. Hij zwaaide met dat broodmes heen en weer alsof hij zijn hele leven niet anders had gedaan. En toen het net goed spannend werd, besliste niemand minder dan mevrouw Perkins de strijd in ons voordeel. Weet je, hoe, Olivier? Ze greep een paar dweilen voor een van de huisdeuren weg en smeet die de Fransen pardoes over het hoofd. Dat was precies de juiste manier om ons tijd te gunnen de benen te nemen."

Mevrouw Perkins begon te lachen. „Ja, dat was zo maar een ingeving van me, maar het resultaat was nog zo gek niet, hè? Die vrouw in dat steegje, die daar op haar drempel stond toe te kijken, wist niet hoe ze het had. Ze wou me geloof ik net kwaad aanvliegen, omdat ik me vàn haar dweilen had meester gemaakt. Maar toen heb ik haar verteld dat ze de ezel en de kar mocht hebben. Ze zag er nogal vriendelijk uit, dus ik hoop dat ze het arme dier goed zal verzorgen. Maar kijk die kleine rakker daar nou eens, ik bedoel, Zijne Koninklijke Hoogheid!" En met deze woorden snelde ze naar de prins, die op zijn eentje bezig was een stapel zakken te beklimmen.

Pilchard, die bij het raam op de uitkijk stond, zei opeens: „Daar komen ze aan, hoor, die Fransen. Het zijn er wel een stuk of twaalf, onder bevel van twee officieren. We kunnen ons maar beter even rustig houden. Ze gaan nu twee aan twee verder op verkenning uit. Ze beginnen de schepen een voor een te doorzoeken. Ze staan in het wilde weg met hun bajonetten voor zich uit te prikken. Als ze ons te pakken krijgen, ziet het er niet al te best met ons uit, vrees ik."

„En met de kleine prins evenmin," vulde sergeant Trott aan. Op bezorgde toon voegde hij eraan toe: „Als ze op de schepen niets vinden, zijn de pakhuizen natuurlijk aan de beurt."

„Laten we ons dan maar zo goed mogelijk verstoppen," stelde Pilchard voor. „Waar zit dat kleine kereltje eigenlijk?"

„O, die vermaakt zich best," antwoordde meneer Perkins.

Inderdaad vond de prins het een heerlijke afleiding, naar hartelust in het pakhuis te kunnen ravotten. Van het gevaar dat hem boven het hoofd hing, was hij zich al lang niet meer bewust. Flash had ondertussen op eigen houtje wat rondgesnuffeld en kwam nu met een lege meelzak aanslepen, kennelijk van plan om Olivier tot een nieuw spelletje te verleiden.

„Het lijkt wel alsof ze allemaal denken dat we met vakantie zijn," lachte Trott. „Maar waar moeten we ons met zijn allen nu in vredesnaam verschuilen?"

Olivier stond naast Pilchard bij het raam poolshoogte te nemen. „Mag ik u eens een voorstel doen, oom?" vroeg hij. „Ze zijn hier al een heel eind vandaan. Ze zijn nog steeds bezig met het doorzoeken van de schepen. Zo dadelijk gaan ze de hoek om. Naar de schepen die hier vlak in de buurt liggen, kijken ze natuurlijk niet meer om; die zijn allemaal gecontroleerd. Als we nou eens vlug de kade overstaken en ons verstopten op die vissersboot daar?"

„Bij de oren van de sfinx van Egypte," zei soldaat Pilchard, „die knaap heeft het bij het rechte eind, sergeant. Daar zitten we veilig, als u het mij vraagt. En als we willen, kunnen we regelrecht naar zee gaan!"

Sergeant Trott kwam nieuwsgierig naast hen voor het raam staan. Hij keek eerst in de richting van de Franse patrouilles, die inderdaad steeds verder wegtrokken, en daarna naar de boot die Olivier op het oog had.

„Ik ben het met je eens, Pharao," besloot hij. „Het is onze enige kans."

HOOFDSTUK 9

Het ruime sop tegemoet

Zodra de Franse soldaten uit het gezicht waren verdwenen, klauterde Olivier het raam uit, liet zich op straat zakken en rende de kade over. Het zeil lag op een hoopje op de bodem. Hij kroop er vlug onder weg en spreidde het zodanig uit, dat het ook de overigen beschutting kon bieden. Daarna legde hij de fok op de grond, zodat het gezelschap desgewenst een niet al te ongemakkelijke zitplaats kon vinden, keek over de rand van de boot om te zien of de kust veilig was en floot op zijn vingers.

Een voor een kwamen zijn metgezellen zich bij hem voegen. De prins met zijn rode kistje het eerst, daarna mevrouw Perkins, Pollie, de hond, de sergeant, meneer Perkins en tenslotte Pilchard. Weldra was het hele stel veilig en wel aan boord. De prins bleef voortdurend zo dicht mogelijk in de buurt van Olivier en Flash snuffelde net zolang rond totdat hij een geschikt plekje had gevonden om zich in elkaar te rollen. De sergeant zette meteen een wachtrooster in elkaar, zodat er onafgebroken een van de mannen op de uitkijk kwam te staan.

Pilchard liet op gedempte toon een waarschuwing horen toen hij de soldaten zag terugkomen. Onmiddellijk waren ze allemaal zo stil als muisjes. Ze hoorden hoe de deuren van de pakhuizen stuk voor stuk opengingen en hoe de leden van de Franse patrouilles in druk gesprek gewikkeld waren. Tenslotte werd het zoeken gestaakt en marcheerden de manschappen weg. Het kleine prinsje was ondertussen in slaap gevallen. Het duurde niet lang of Pollie en Olivier volgden zijn voorbeeld.

Er gingen verscheidene uren voorbij voordat Olivier weer wakker werd. Terwijl hij zich de ogen uitwreef, voelde hij dat er beweging in de boot zat. „Wat is er aan de hand?" fluisterde hij in het donker.

Sergeant Trott antwoordde: „Pharao en meneer Perkins trekken de boot langs de kade. We willen proberen de havenmond te bereiken."

„Zal ik een handje helpen? Hoe laat is het eigenlijk?"

„Het zal zo dadelijk wel licht worden. Ga nog maar een beetje slapen. Je zult het straks nog druk genoeg krijgen. Pharao is op verkenning uit geweest. Er ligt bij de ingang van de haven een fort met een schildwacht ervoor. We moeten daar in het donker stilletjes voorbij zien te komen. Als

we dat hebben klaargespeeld, kunnen we het zeil hijsen. Als de wind een beetje meezit, blijven we onder de kust om zo weinig mogelijk op te vallen. Ik hoop dat we op die manier ongehinderd koers kunnen zetten naar open zee. Als het fregat dat ze ons hebben beloofd, nu maar geen verstek laat gaan."

„Op de Britse marine kun je bouwen als op een rots," zei Olivier slaperig. En met deze woorden strekte hij zich weer op de fok uit. Naast hem lag de Spaanse prins rustig te slapen. Het viel Olivier op dat het jongetje niet langer in de berehuid was gehuld. Mevrouw Perkins had hem dit ongemakkelijke ding waarschijnlijk uitgetrokken.

De *Dolfijn* verscheen overeenkomstig de geheime orders, die kapitein Blake in een la van zijn hut achter slot had gedaan, stipt op tijd voor de rede van Aguilea. Het schip ging op veilige afstand voor anker liggen voor het geval de kustbatterij in vijandelijke handen was, in afwachting van de boot die ernaar toe zou varen. Toen de ochtendschemering goed en wel was aangebroken, rapporteerde de man in het kraaienest dat hij inderdaad een boot dichterbij zag komen. De officier van de wacht stuurde onmiddellijk een matroos naar beneden om de kapitein te waarschuwen, die even later aan dek verscheen.

De Britse admiraliteit had er de nadruk op gelegd dat de kapitein van de *Dolfijn* alle verschuldigde eerbetoon in acht moest nemen wanneer de hoge gast aan boord verscheen. Kapitein Blake gaf de nodige bevelen en begaf zich vervolgens weer naar zijn hut om zijn mooiste uniform aan te trekken. Snerpend klonk het fluitje van de bootsman over het dek, er werden links en rechts bevelen geschreeuwd en al spoedig was de bemanning een en al activiteit. De kanons waarmee de saluutschoten zouden worden gelost, werden in gereedheid gebracht. Iedereen snelde naar zijn vaste post en een afdeling mariniers, gekleed in rode tunieken met smetteloos witte gordels, stelden zich aan stuurboord op om een erewacht te vormen.

Toen de kapitein weer aan dek verscheen, uitgedost in een rijk met goud bestikt uniform, was de boot dicht genoeg bij om een idee van de opvarenden te krijgen. Hij telde aan de riemen acht soldaten. Er stond een korporaal aan de helmstok, met naast zich een jonge officier. Het kwam hem vreemd voor dat er niets van een passagier te zien was.

„Ga hem eens praaien, luitenant Marston," beval de kapitein. „En vraag of er een passagier aan boord is."

„Tot uw orders, kapitein," antwoordde de officier van de wacht. Hij nam een spreekhoorn van de haak, zette het instrument voor de mond en riep: „Wilt u zich even bekendmaken?"

Uit de verte klonk een zwak antwoord. „Vaandrig Boscowen, van het honderdelfde regiment infanterie."

„Heeft u een passagier aan boord?"

Het duurde even eer de vaandrig op deze vraag reageerde. „Nee," riep hij tenslotte terug, „geen passagier."

„Wat is dat nou voor onzin," mopperde kapitein Blake. „Geen passagier? Dan ben ik benieuwd wat hij komt doen." Hij liep een tijdje met grote passen heen en weer en fronste zijn borstelige wenkbrauwen. Daarna bleef hij staan, keek nog eens naar de langszij komende boot, wierp vervolgens de officier van de wacht een sombere blik toe en zei: „Niets aan te doen. Laat de kanons maar weer vastzetten en stuur de mariniers terug. De bemanning kan weer aan het werk gaan."

„Tot uw orders, kapitein," antwoordde de jonge luitenant en salueerde.

„En wees zo goed," voegde de kapitein eraan toe, „die vaandrig meteen naar me toe te sturen."

Enkele minuten later werd de jonge legerofficier de hut van de kapitein binnengelaten. Tegenover de oude zeerob, die ongeduldig met zijn vingers op tafel zat te trommelen, voelde hij zich allesbehalve op zijn gemak.

„Vaandrig Boscowen van het honderdelfde regiment infanterie meldt zich," zei hij schuchter.

„Zo, vaandrig, wat komt u me vertellen?"

Boscowen schraapte zijn keel en daarna kwam het hoge woord eruit. „Ik moet u tot mijn spijt mededelen, kapitein, dat ik er niet in geslaagd ben Zijne Koninklijke Hoogheid prins Louis van Spanje bij u aan boord te brengen, zoals mij was opgedragen."

„En mag ik vragen waarom niet?"

„Omdat we. . . Ik bedoel, kapitein, omdat ik het spoor ben kwijtgeraakt."

De kapitein kon zijn oren niet geloven.

„Wat?" riep hij uit. „Het spoor bijster geraakt? Hoe bedoelt u?"

Boscowen beet zich zenuwachtig op zijn lippen. „Ja, ziet u, hij is ontvoerd door een stel bandieten. En daarna is hij waarschijnlijk in handen van de Fransen gevallen."

De kapitein wierp de vaandrig een dreigende blik toe en hief met een machteloos gebaar zijn handen op. „En dat noemt zich een dienaar van het Britse leger," zei hij sarcastisch. „Het komt dus hierop neer dat ik zonder prins naar Engeland terug moet varen, omdat u uw werk niet goed heeft gedaan!"

„Ja, daar komt het eigenlijk wel op neer," gaf Boscowen onderdanig toe. „Daarom ben ik hier gekomen, kapitein. En dat was, als ik eerlijk mag zijn, nog niet eens zo gemakkelijk. Toen we Aguilea bereikten, kwamen we tot de ontdekking dat het stadje bezet was door de Fransen. We zijn een eindje langs de kust getrokken, voordat we een boot konden bemachtigen. Afijn," zo besloot de vaandrig nerveus, „hier zijn we dan."

„Ja, dat kan ik ook wel zien," bulderde de kapitein hem toe. „Maar waar is die prins in 's hemelsnaam?

„Wat?" riep hij uit. „Het spoor bijster geraakt? Hoe bedoelt u?"

Ik heb hier in mijn la een opdracht van de admiraliteit liggen om hem naar Engeland over te brengen. Een zeer nadrukkelijke opdracht, die niet voor tweeërlei uitleg vatbaar is. Ik heb vernomen dat niet alleen de Britse regering, maar ook het koninklijk huis achter dit bevel staat. En u komt me doodleuk vertellen dat er niets van komt, doordat u hebt zitten suffen!"

„Ik ben mij er diep van bewust hoezeer ik heb gefaald, kapitein. Ik was juist van plan rapport uit te brengen aan de kolonel en aan de generaal."

„Allemaal goed en wel, maar wat dacht u dat er met mij zou gebeuren als ik zonder prins in Engeland terugkeerde? Heeft u zich nog niet afgevraagd wat dit voor mijn carrière betekent? En dat na achtendertig jaar trouwe dienst?"

„Maar het is uw schuld toch niet," zei Boscowen troostend.

De kapitein liet een luid gebrom horen. „Wat koop ik daarvoor? Dacht u dat de heren in Londen zich meer om de schuldvraag zouden bekommeren dan om het lot van de Spaanse troonopvolger?" Hij richtte zich op en boog zich naar Boscowen toe. „Weet u wat we gaan doen, meneer de vaandrig? We varen samen naar Londen terug. Maar u bent degene die deze beroerde boodschap aan de admiraliteit mag overbrengen. Ik pas ervoor, als u dat maar goed begrijpt."

„Hoe bedoelt u, kapitein?"

„Ik bedoel dat het uw schuld is en dat u het zelf maar moet uitleggen. En dan mag u nog blij zijn dat u met mij mee mag reizen."

„Maar ik moet rapport uitbrengen aan de kolonel, kapitein."

„Aan boord van mijn schip staat u onder mijn bevelen, vaandrig. Ik verwacht geen protesten. Uw manschappen kan ik ondertussen wel gebruiken. Ik zit toch al niet te ruim in mijn personeel."

Boscowen ging stram in de houding staan. „Kapitein," sprak hij ernstig, „ik sta onder bevel van de opperbevelhebber van de landmacht. Ik ben verplicht tegen uw beslissing bezwaar te maken."

„Dat kan wel zijn, maar hier aan boord voert u mijn opdrachten uit. En daarmee basta. Er zal midscheeps nog wel een kooi voor u zijn te vinden. Blijft u daar maar tot we in Londen zijn." Met stemverheffing voegde de kapitein eraan toe: „U kunt gaan, vaandrig. En stuurt u even de eerste luitenant naar me toe."

Toen deze officier verscheen, kreeg hij opdracht de korporaal en de soldaten die Boscowen hadden begeleid, onder bewaking te stellen, de boot aan boord te hijsen en de nodige toebereidselen te treffen voor de terugtocht. Nog nooit van zijn leven had vaandrig Boscowen zich zo ellendig gevoeld...

Pilchard en meneer Perkins waren er zonder tegenslagen in geslaagd de vissersboot langs de kade te trekken en het fort te passeren. Zodra ze de haveningang hadden bereikt, werd het zeil gehesen. Ongeveer een half uur bleven ze zo dicht mogelijk langs de kust varen. Daarna zetten ze koers naar het Britse fregat, dat ze tot hun onuitsprekelijke vreugde in het licht van de nieuwe dag hadden zien opdoemen.

De aanwezigheid van het machtige oorlogsschip hield beloften voor hen in die spoedig in vervulling zouden gaan. Het enige waar de vluchtelingen zich ongerust over maakten, was het feit dat de *Dolfijn* nog zo ver van hen was verwijderd. Er was bijna geen wind en hun bootje kwam slechts heel langzaam vooruit. Meneer Perkins zat aan het roer en sergeant Trott en soldaat Pilchard hadden naast hem plaatsgenomen. De rest van het gezelschap stond voor in de boot nieuwsgierig toe te kijken hoe het indrukwekkende schip met zijn hoge masten en vele ra's geleidelijk aan hoger uit zee oprees.

„Heel mooi schip," zei de prins vakkundig.

„Wacht maar eens totdat de zeilen worden gehesen. Dan zul je nog eens wat anders zien!" antwoordde Olivier enthousiast.

„Daar zeg je zo iets," kwam Pollie tussenbeide. „Verbeeld ik het me nou of maken ze aanstalten om weg te varen?"

„Wat zullen we nu beleven?" riep sergeant Trott verschrikt uit. Met de hand boven de ogen tuurde hij in de richting van het fregat. „Ze zijn wa-

Olivier greep de prins beet en trok hem op de bodem van de boot.

rempel de zeilen aan het hijsen."

„Maar ze kunnen toch niet zo maar wegvaren?" riep Olivier uit.

„En of ze dat kunnen," zei Pilchard op zijn beurt. „Kijk maar. Bij alle snorharen van de sfinx van Egypte, ze gaan ertussenuit!"

Terwijl ze langs de kust hadden gezeild, was de boot van Boscowen naar de *Dolfijn* gevaren zonder dat ze deze konden zien. Van hetgeen zich het afgelopen half uur aan boord van het oorlogsschip had afgespeeld, hadden ze geen flauw benul. Ze begrepen er dan ook niets van. Maar één ding stond vast: het fregat werd volledig opgetuigd en dit kon niets anders betekenen dan dat het op het punt stond de terugreis te aanvaarden. De zeilen werden in snel tempo gehesen, hingen even slap in het zachte briesje te wapperen en werden vervolgens vastgezet.

„Wat moeten we nu beginnen?" vroeg Pollie.

„We kunnen in elk geval proberen de aandacht te trekken, "antwoordde Olivier. Met deze woorden trok hij zijn hemd uit.

„Dat is een goed idee," prees sergeant Trott. Ook hij ontblootte zijn bovenlichaam en begon verwoed met zijn hemd te zwaaien. Meneer Perkins en soldaat Pilchard deden insgelijks.

Zelfs de kleine prins wilde niet achterblijven en begon met zijn zakdoek te wuiven. Ze schreeuwden allemaal door elkaar en Flash liet een luid geblaf horen, maar er was geen schijn van een kans dat iemand aan boord van de *Dolfijn* dit hoorde; daarvoor was de afstand nog veel te groot.

„Het is onbegonnen werk, mensen," stelde Pilchard vast. „Zelfs als ze toevallig deze kant uitkijken, is het nog de vraag of ze ons zullen zien. En wat nog erger is: op deze manier krijgen ze ons aan de vaste wal nog des te eerder in de gaten."

Als het ware om de juistheid van deze woorden in het licht te stellen, klonk er van de kant van de kust een dof gedreun. Ze keerden zich als één man om en zagen boven een van de geschutstorens van het fort een rookwolk opstijgen. Op enkele honderden meters afstand spoot het water op, ten bewijze dat er op hen werd geschoten.

„Wel alle farao's en piramiden!" riep Pilchard verschrikt uit. „Dat fregat knijpt ertussenuit en de Fransen leggen op ons aan. Sergeant, wilt u het roer overnemen? Kom, meneer Perkins, laten we de wind een handje helpen." En haastig greep hij een roeispaan.

„Roei wat je kunt, mannen," drong sergeant Trott aan. „Het is onze enige hoop."

Meneer Perkins en Pilchard begonnen uit alle macht aan de riemen te trekken. Olivier en de prins bleven staan zwaaien om de aandacht van het fregat te trekken. Mevrouw Perkins en Pollie hadden de hemden van de beide roeiers overgenomen en deden eveneens hun best. Sergeant Trott omklemde met vaste hand de helmstok. Langzaam maar zeker werd de snelheid van de boot opgevoerd.

„Dekking zoeken!" schreeuwde Pilchard plotseling. „Ze hebben vier schoten tegelijk gelost!"

Inderdaad kringelden boven het fort vier rookpluimen op een rijtje de lucht in. Olivier greep de prins beet en trok hem op de bodem van de boot. Pollie hield Flash in bedwang en mevrouw Perkins sloeg haar handen voor haar oren. Alleen de roeiers en sergeant Trott bleven op hun post en keken met een bezorgd gezicht om zich heen om te zien waar de kogels zouden terechtkomen. Twee ervan deden vlak achter de boot het water opspuiten, een derde kwam aan stuurboord in zee neer en de vierde kogel trof het water een flink eind voor de boot uit. De kinderen en mevrouw Perkins kwamen voorzichtig weer overeind.

„Ze zijn blijkbaar nogal wat van plan," merkte soldaat Pilchard op. „Nog een geluk voor ons dat we maar een klein bootje hebben."

„Er hangt ons nog meer boven het hoofd, sergeant," zei meneer Perkins. „Kijk maar eens achterom."

Ze keken allemaal in de aangegeven richting. Tot hun schrik zagen ze een grote schoener op zich afkomen, die alle zeilen bijzette, nog voordat hij de havenmond goed en wel achter zich had gelaten.

„Wel ja, dat kan er ook nog wel bij," mopperde Pilchard. „Maar we laten ons niet kisten, sergeant. Zet hem op, meneer Perkins. Een, twee — een, twee. . ."

De prins begreep lang niet alles van wat er werd gezegd, maar het schieten van de kustbatterij en de achtervolging door de schoener leken hem toch kwade voortekenen. Hij greep Olivier bij de arm.

„Toe nou," zei hij, „ik wil naar schip. Met mooie schip varen."

„Ja, dat wil ik ook wel," bekende Olivier. „Maar dan zal mooie schip toch eerst even op ons moeten wachten."

„Die kleine schat toch," zei mevrouw Perkins ontroerd.

Pollie sloeg het fregat nauwlettend gade. Het ontging haar niet dat er aan boord van de *Dolfijn* iets bijzonders gaande moest zijn, aangezien het schip nog steeds niet in beweging was gekomen.

„Pappa," vroeg ze, „wat betekent dat?" Ze wees naar de bovenste ra's van het schip, die een voor een weer van de zeilen werden ontdaan.

„Hoera!" riep de sergeant uit. „Ze beginnen de zeilen te reven. Ze hebben ons gezien!"

„Dekking zoeken!" schreeuwde Pilchard weer.

De vuurmonden van de kustbatterij waren opnieuw geladen en wederom stegen vier rookpluimen boven het fort op. Ditmaal werd er met kartetsen geschoten en het gevolg was dat de kogels hun om de oren floten en dat het zeil op minstens drie plaatsen werd doorboord. Een van de projectielen suisde rakelings langs Pilchards hoofd en boorde zich vervolgens in de mast.

De schoener voer veel sneller dan de vissersboot en haalde deze dan ook zienderogen in. Het begon er vrij hopeloos voor hen uit te zien, maar Pilchard en meneer Perkins gaven nog steeds geen krimp. Telkens weer zetten de beide mannen de tanden op elkaar en wierpen zich met volle kracht op de riemen. Degenen die voor in de boot stonden, keken achtereenvolgens naar het fort en naar het schip dat hen op de hielen zat. Dan wendden ze de blik weer naar het fregat, dat nu zo dicht binnen hun bereik scheen en dat toch voorlopig nog niet te bereiken was.

„Ze hebben ons inderdaad gezien, dat staat vast," verklaarde Olivier opgewonden. „Maar ze kunnen ons helaas niet tegemoet komen. De wind zit precies in de verkeerde hoek."

„Volhouden, mannen!" riep de sergeant de roeiers toe.

Opnieuw vuurde de kustbatterij een salvo af en ditmaal kwam een van de kogels zo dicht bij de boot terecht, dat het ranke vaartuigje hevig begon te schommelen en de opvarenden van onder tot boven met water werden bespetterd.

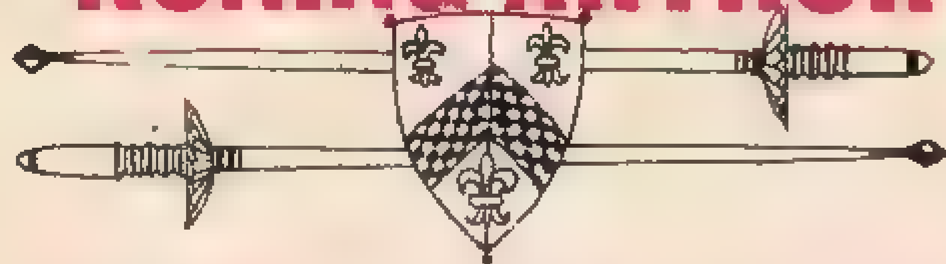
Olivier kon zijn ogen niet van de schoener afhouden, die trots de golven doorkliefde en met elke zucht van de wind zijn achterstand verder inliep. Hij was ervan overtuigd dat het schip weldra binnen schootsafstand zou zijn, maar hij praatte er met niemand over.

De prins zat midden in de boot op de grond, met zijn armen om de hals van Flash. Hij was bezig het dier in rap Spaans moed in te spreken, maar Flash scheen zich niet de minste zorgen te maken over het gevaar waarin ze verkeerden en vond het kennelijk wel een plezierig tochtje. Mevrouw Perkins zat machteloos met haar handen in haar schoot en Pollie probeerde zich voor te stellen hoe er aan boord van de *Dolfijn* werd gerend en gedraafd om het kwetsbare bootje tijdig de vereiste hulp te bieden.

Opeens klonk er een oorverdovend gedonder over het water. Ze hadden niet vergeefs gehoopt! Het fregat had zijn machtige kanons in stelling gebracht en begon het ene salvo na het andere af te geven, zodat de hele omgeving ervan scheen te trillen. Met kloppend hart zagen ze de rookpluimen uit de schietgaten van het oorlogsschip komen. Op hetzelfde ogenblik kregen ze weer een golf over zich heen doordat de kustbatterij een schot had gelost dat hun bootje rakelings miste. Maar niets kon hun vreugde nu nog verstoren. Ze barstten in een wild gejuich uit. . .

WORDT VERVOLGD

een YANKEE aan het hof van KONING ARTHUR

NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

Hank, die in de middeleeuwen terecht is gekomen, verkent samen met koning Arthur het land. Ze komen bij een huis waar pokken heerst.

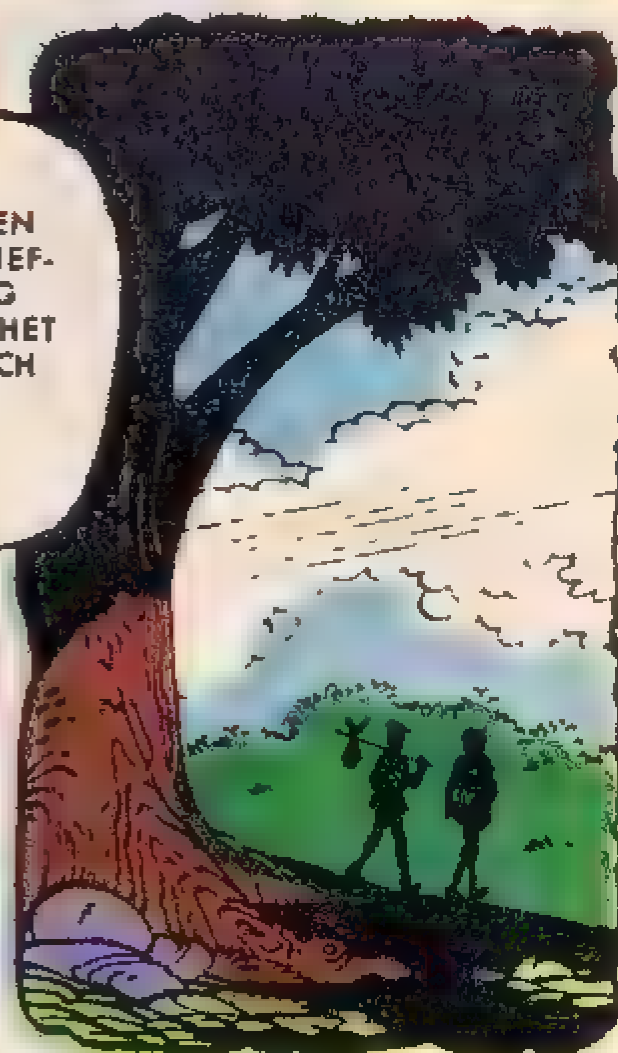

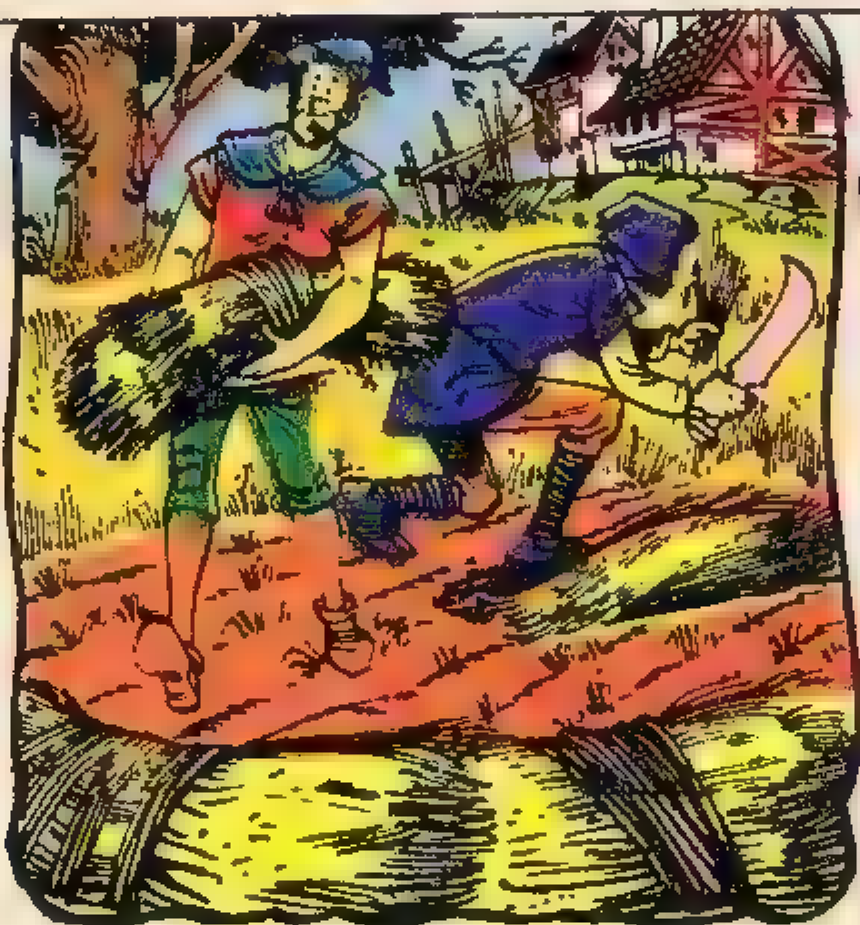

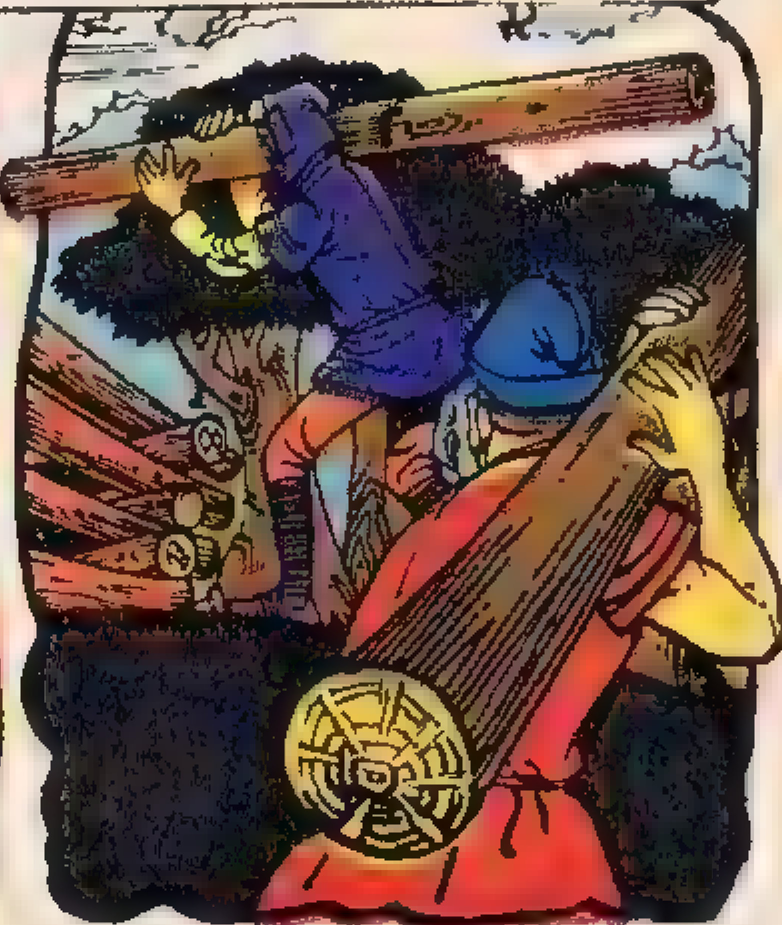

HIJ GING KOREN MAAIEN, BOOMSTAMMEN SJOUWEN, STENEN SPLIJTEN. . . IK HEB ZELDEN ZO IETS GEZIEN. . .
MAAR OP EEN DAG KWAM DE BE-LASTING. . .

IEDEREEN MOET BELASTING AAN DE KONING BETALEN IN OVEREENSTEMMING MET ZIJN WERK, BIJ DE GRATIE VAN ONZE GELIEFDE BARON GRIP.
ALS DIE KEREL EENS WIST!

JIJ DAAR, JE BENT DRIE DUKATEN SCHULDIG.
DAT KAN NIET, IK HEB PAS ÉÉN DUKAAT VERDIEND EN IK MOET NOG ETEN KOPEN!

WAT? DURF JE DE WETTEN VAN DE KONING TE WEERSTAAN?
!
OEI, NOU BEGINT HET LEUK TE WORDEN!

WAT DENK JE WEL? DE KONING IS GEEN ROVER!

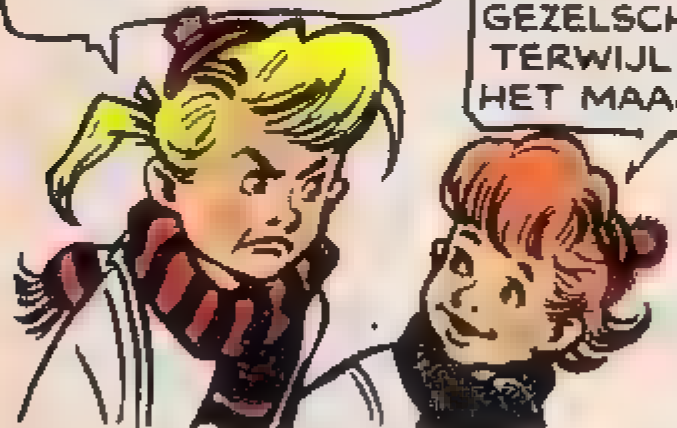

VOOR DIE WOORDEN ZUL JIJ BOETEN!
KONING ARTHUR STAAT ZIJN MANNETJE! HIJ BEGINT AARDIG OP DREEF TE KOMEN!
HOU VOL, ARTHUR! IK BEN ZO BIJ JE!

WAAGHALS BOVEN PARIJS

Niet elke toerist, die voor het eerst van zijn leven in Parijs komt, bekijkt de stad op de manier zoals meneer Gerhard Korzwara uit Düsseldorf het onlangs gedaan heeft. Hij liet in de wijk Buttes Chaumont een kabel spannen tussen twee zeer hoge flatgebouwen, klom er vervolgens op en genoot van het prachtige uitzicht over de stad. Voor de volledigheid moeten we er wel bij vertellen, dat de heer Korzwara (33 jaar oud) van beroep koorddanser is en deel uitmaakt van de vermaarde Duitse koorddansersgroep de Lods. Het wandelen over een smalle draad met onder zich een gapende afgrond is hem dus niet vreemd. Wel verklaarde hij na afloop dat het karwei hem was tegengevallen, omdat de kabel door een druilerige regen uitermate glad was geworden. Gelukkig is alles toch goed afgelopen. Stap voor stap legde de geheel in het wit geklede Duitser de afstand van honderd meter af, daarbij aandachtig gevolgd door duizenden, huiverende toeschouwers op de grond en in de omliggende huizen. De heer Korzwara heeft na het volbrengen van zijn gevaarlijke waagstuk ook nog verteld, dat het uitzicht vanaf de draad heel bijzonder was en dat hij iedereen kon aanbevelen hetzelfde te doen. Liefhebbers hebben zich echter niet gemeld; ook in Parijs blijft men blijkbaar liever met twee voeten op de grond!

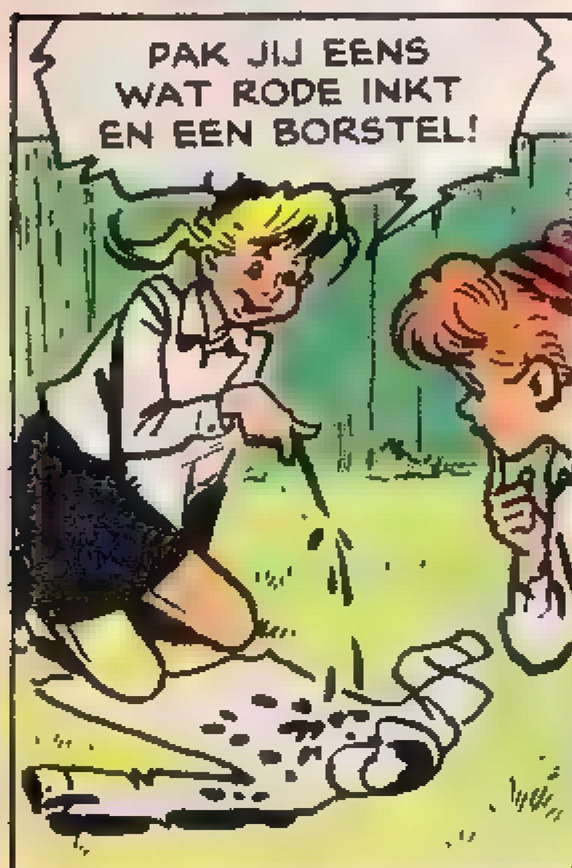
Map en moppie

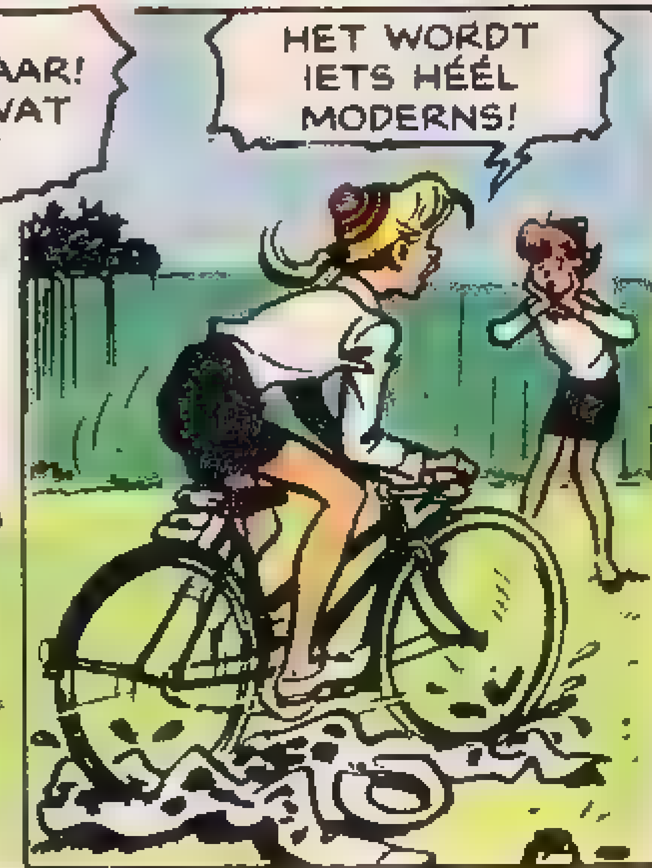

GRATIS

PiPo TOVERPRENTJES

Iets nieuws. Iets leuks. Een levend plaatje van Pipo! Je wiebelt met het prentje en Pipo beweegt. Wil je 't zien? Kijk dan moeder eens lief aan: bij elke 3 pakjes BRIO margarine krijgt ze een toverprentje. Zeven verschillende zijn er!

Sapperdeflap!

TOVERPRENTJES BIJ

DEZE AANBIEDING GELDT ALLEEN VOOR NEDERLAND

Bri 1815.182.267

de mijn van PAPY

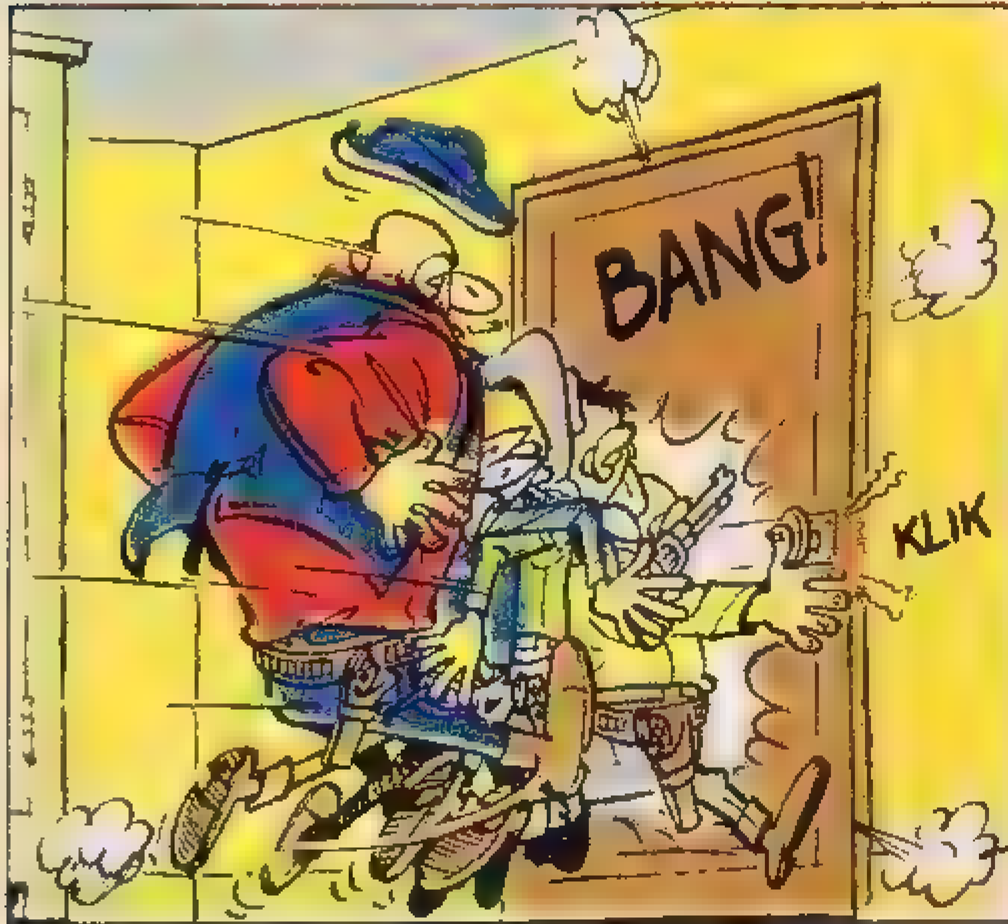

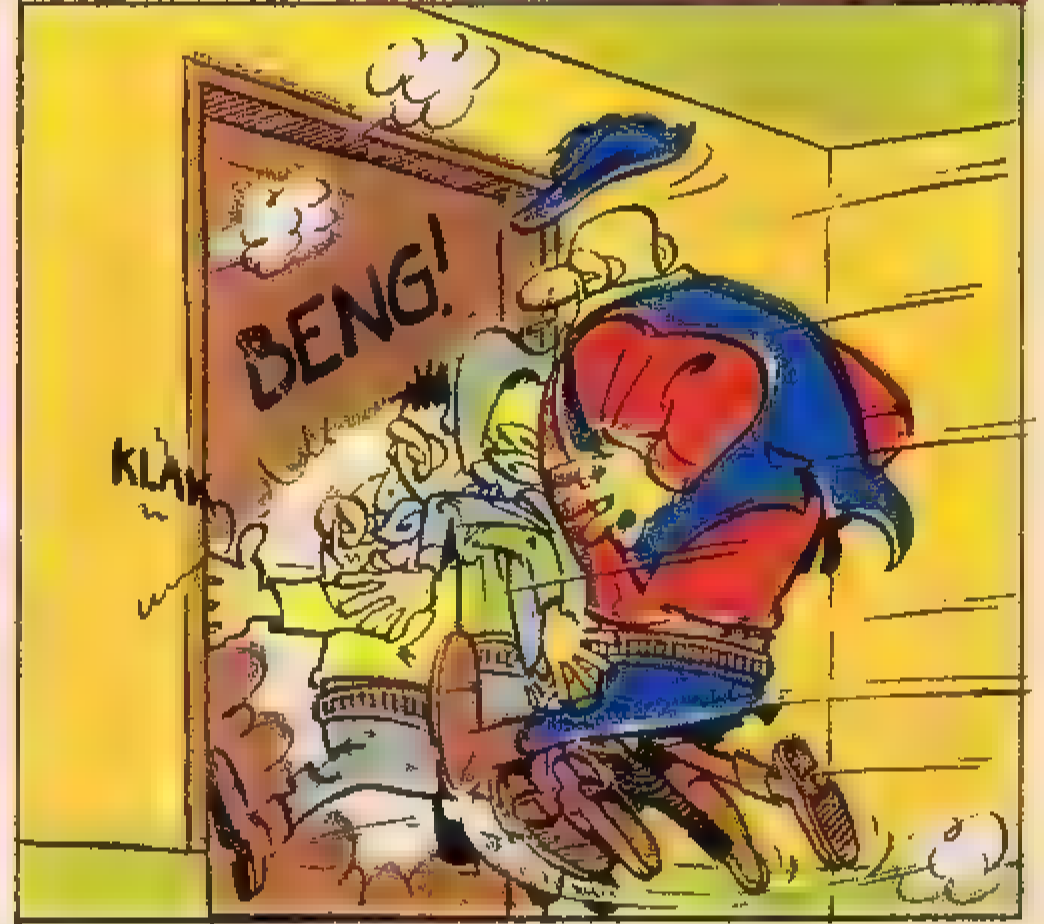
EMASHEY

Jim heeft met succes de plannen van Valse Bill weten te verhinderen.

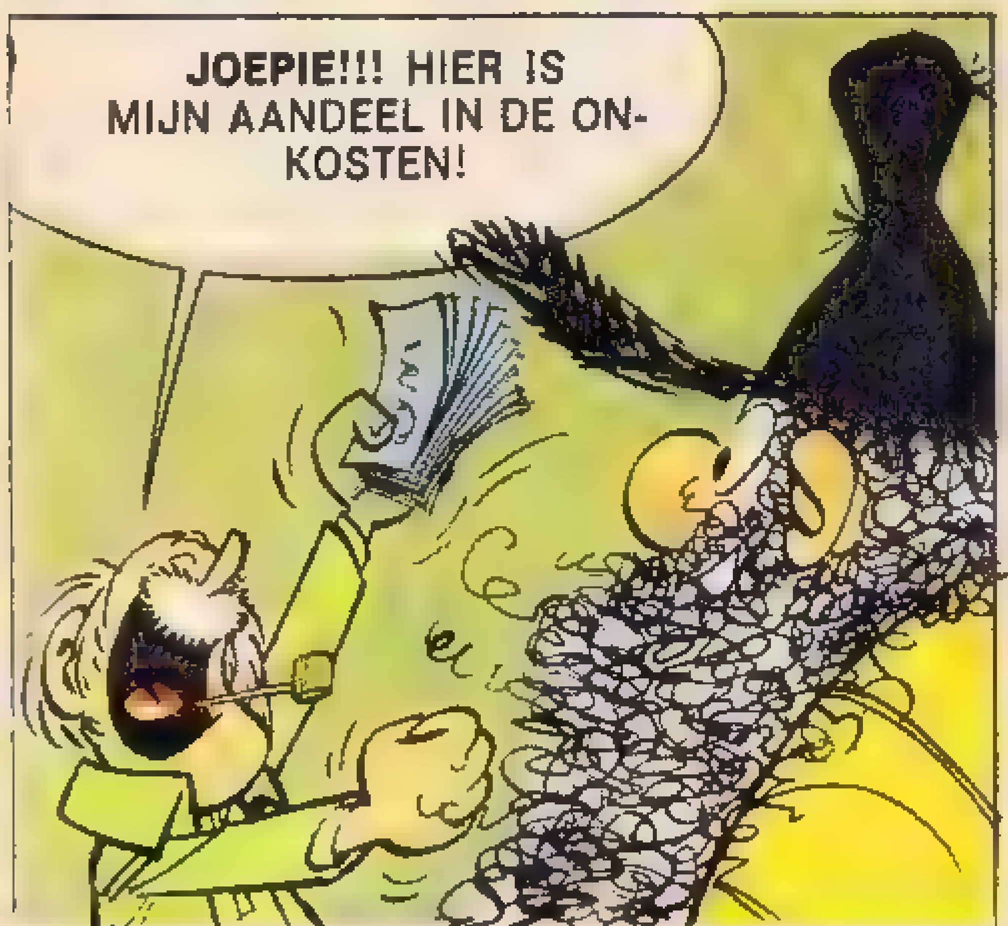

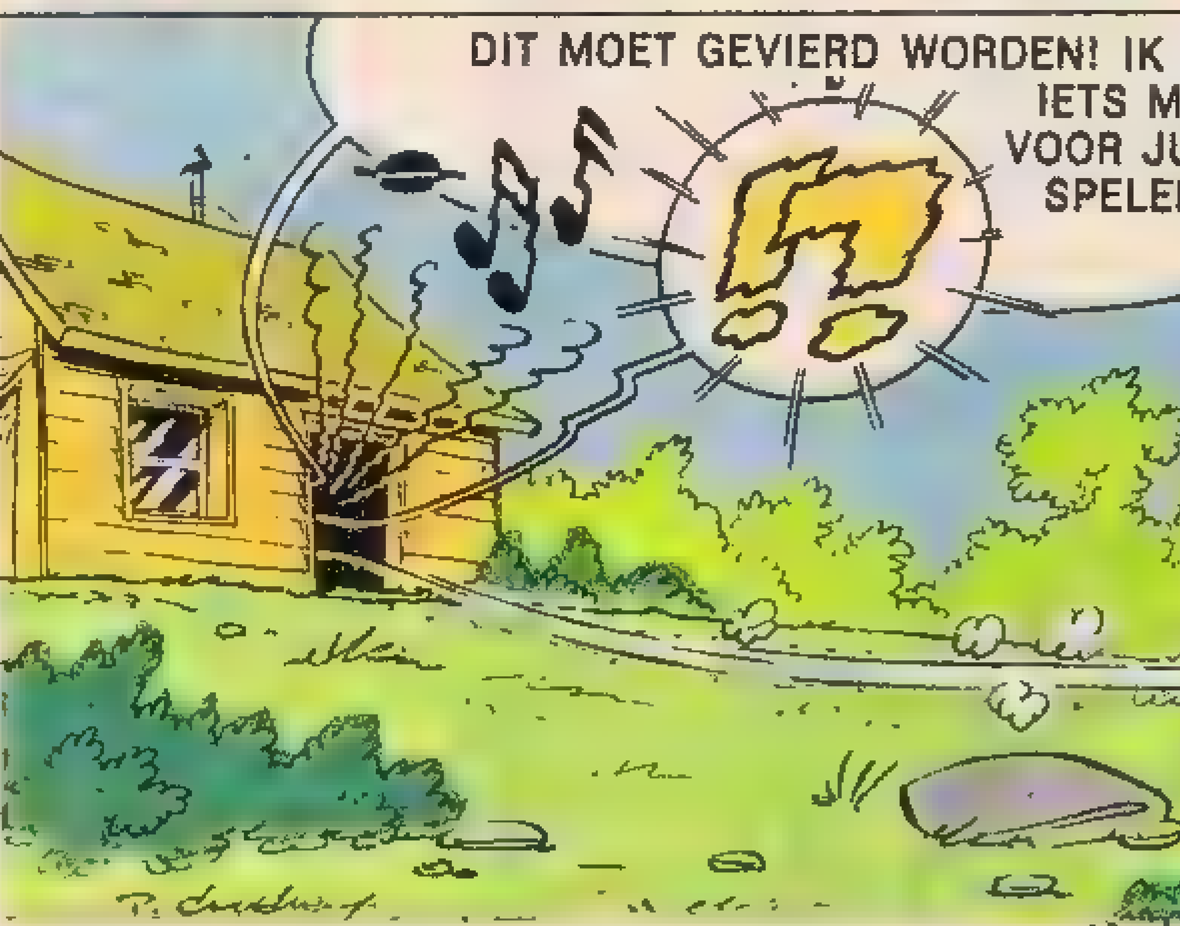

EINDE

HOERA!! weer een TERRIËR jeugdpocket!

DE BETOVERDE WIGWAM

is een spannend boek van Evelyn Sibley Lampman voor jongens en meisjes vanaf 12 jaar

De wigwam van de oude medicijnman Opalo is betoverd. Er zit een groot, schubbig monster in, dat met zijn geweldige lichaam de tentpalen heeft gebroken en de buffelhuiden, waarvan de wigwam is gemaakt, aan alle kanten doet opbollen. Het is een vreemde geschiedenis. Alleen Huck, een Indiaanse jongen, en de tweeling Joan en Jimmy kennen het geheim, maar ze mogen niets zeggen.

TERRIËR-JEUGDPOCKET NR. 13 GEEFT 192 BLADZIJDEN SPANNING EN AVONTUUR!

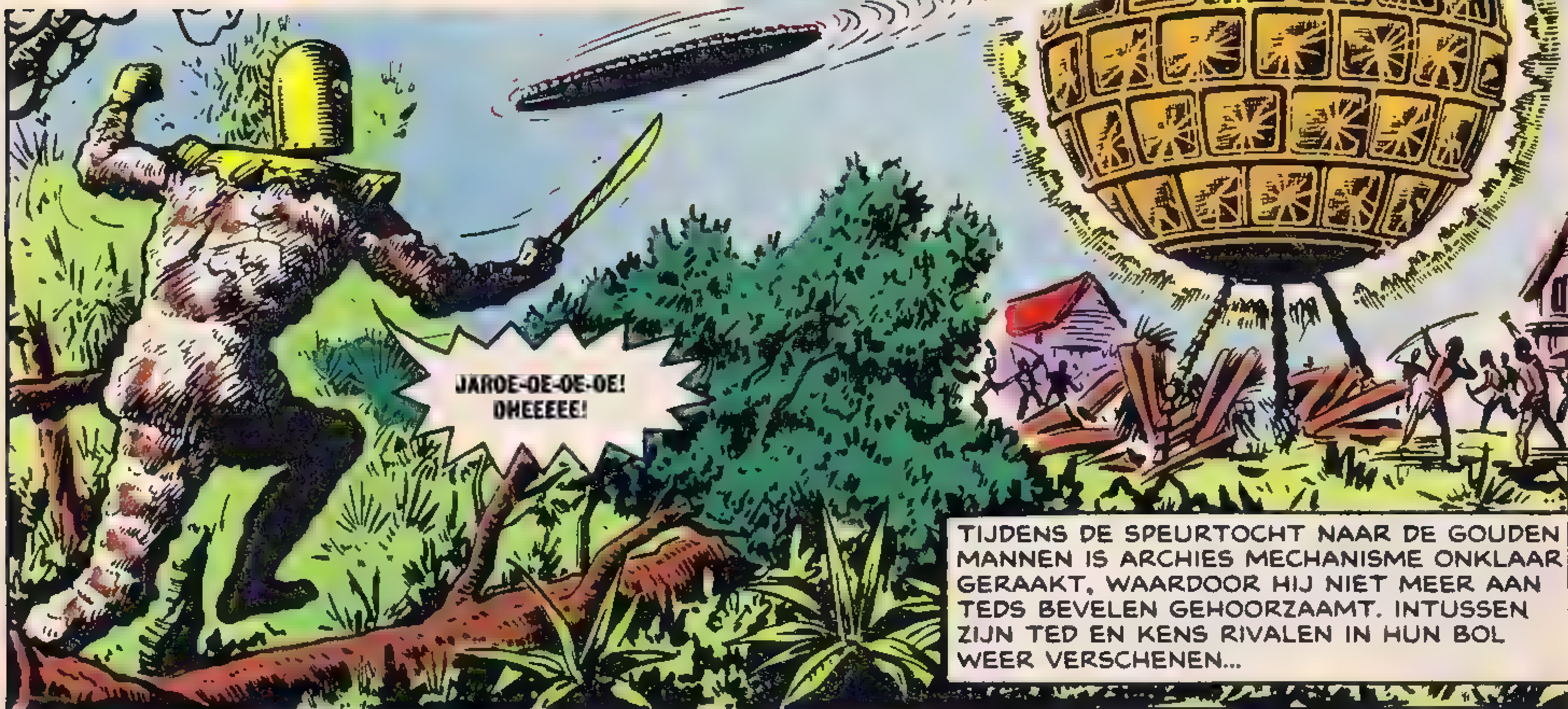
TERRIER-jeugdpockets zijn altijd in korte tijd uitverkocht. Vraag dus aan je ouders of ze dit boek vlug willen bestellen. De fleurig uitgevoerde TERRIER-jeugdpockets kosten slechts 95 cent! Buitenland 50 ct. extra.

DIT BOEK IS VERKRIJGBAAR :

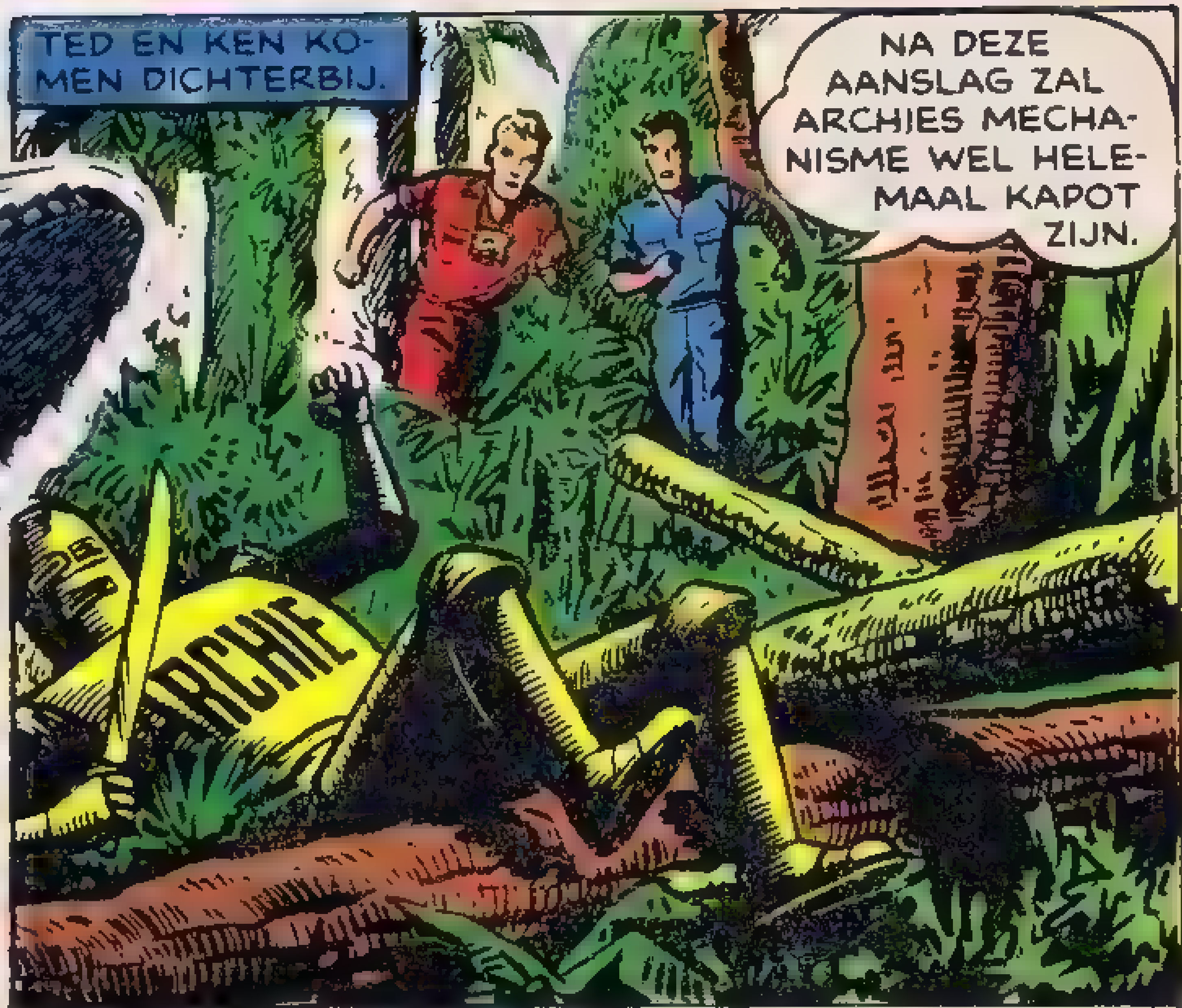
Bij de plaatselijke bezorger van dit blad. Door overschrijving van f 0.95 op giro nr. 9229 t.n.v. de N.V. Uitgeverij De Spaarnestad, afd. Extra-uitgaven, te Haarlem, waarbij op het girostrookje duidelijk moet worden vermeld: „DE BETOVERDE WIGWAM".
Bij uw boekhandelaar.

BELGIE 20 f. Verkrijgbaar bij onze verkopers, de boek- en dagbladhandel en bij N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen, postrekening 834.05.

DE MAN VAN STAAL

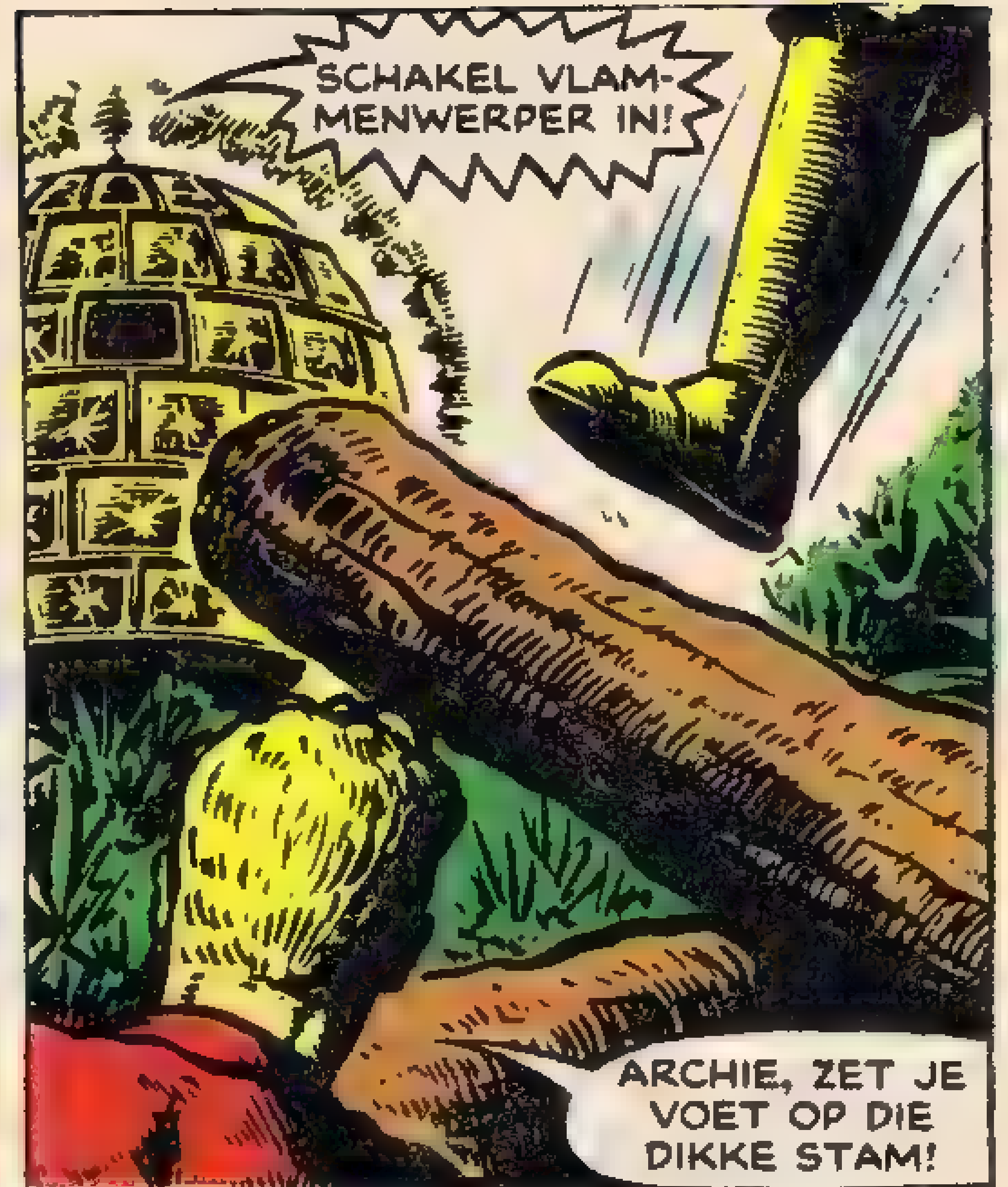

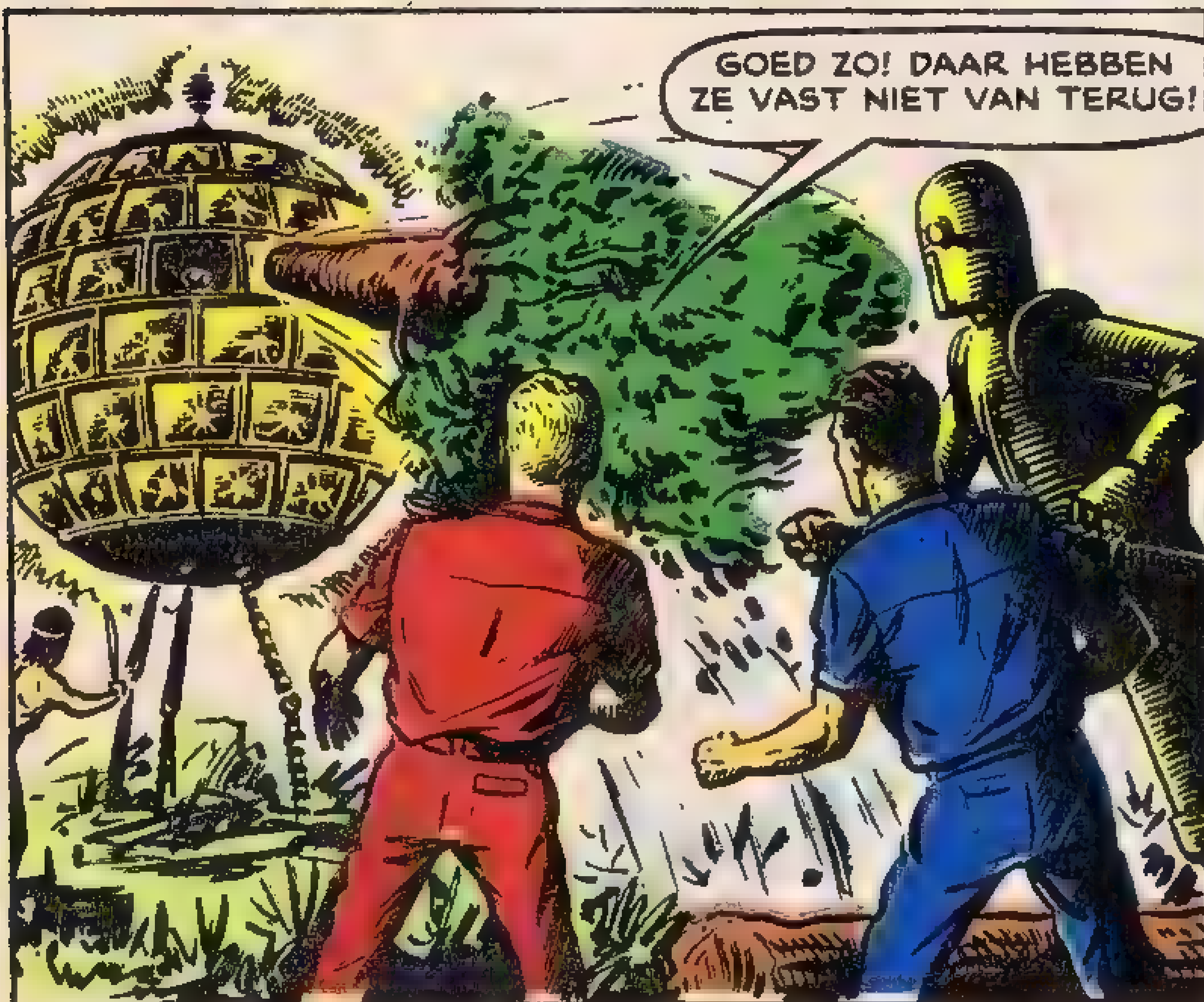

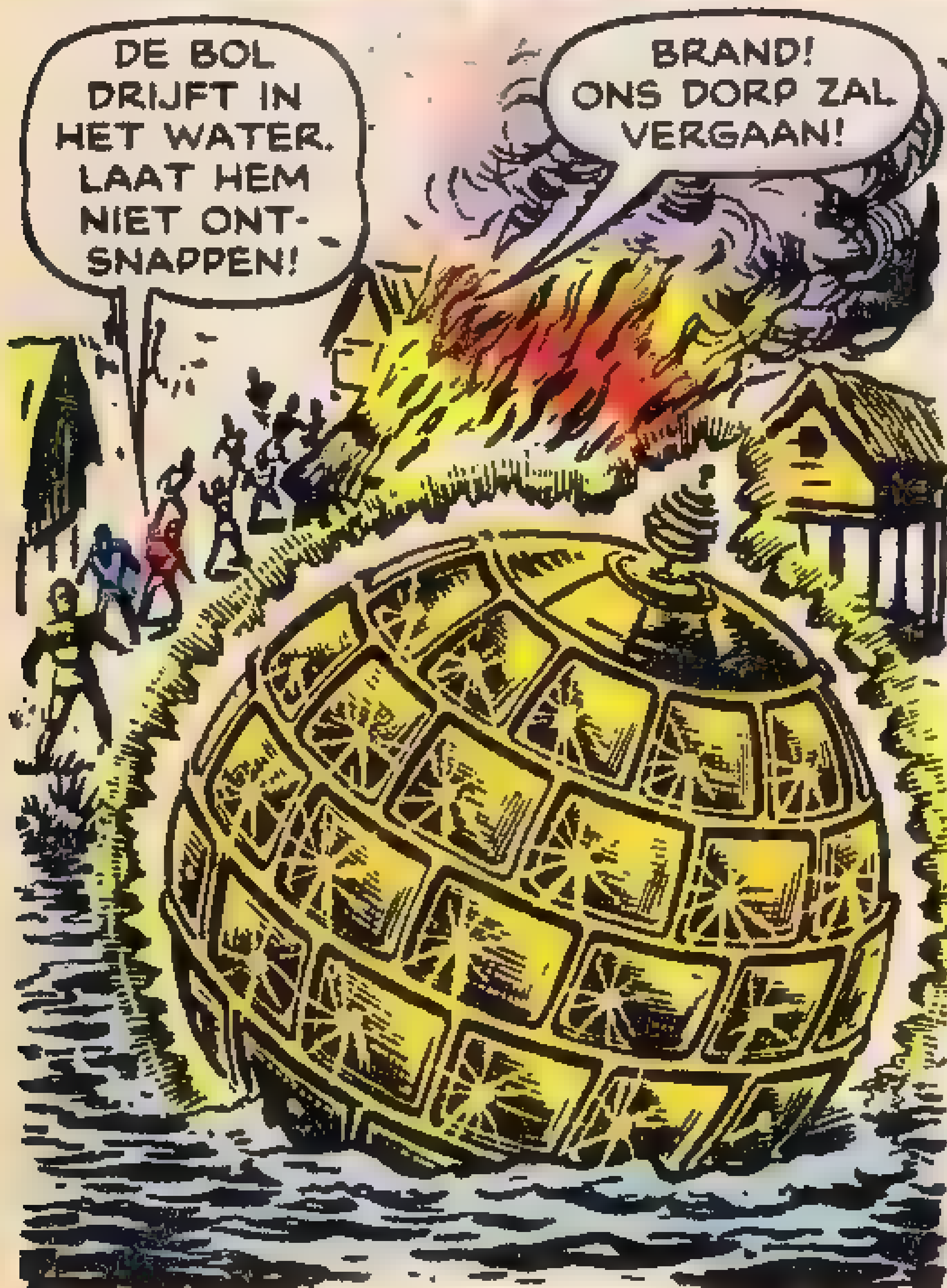

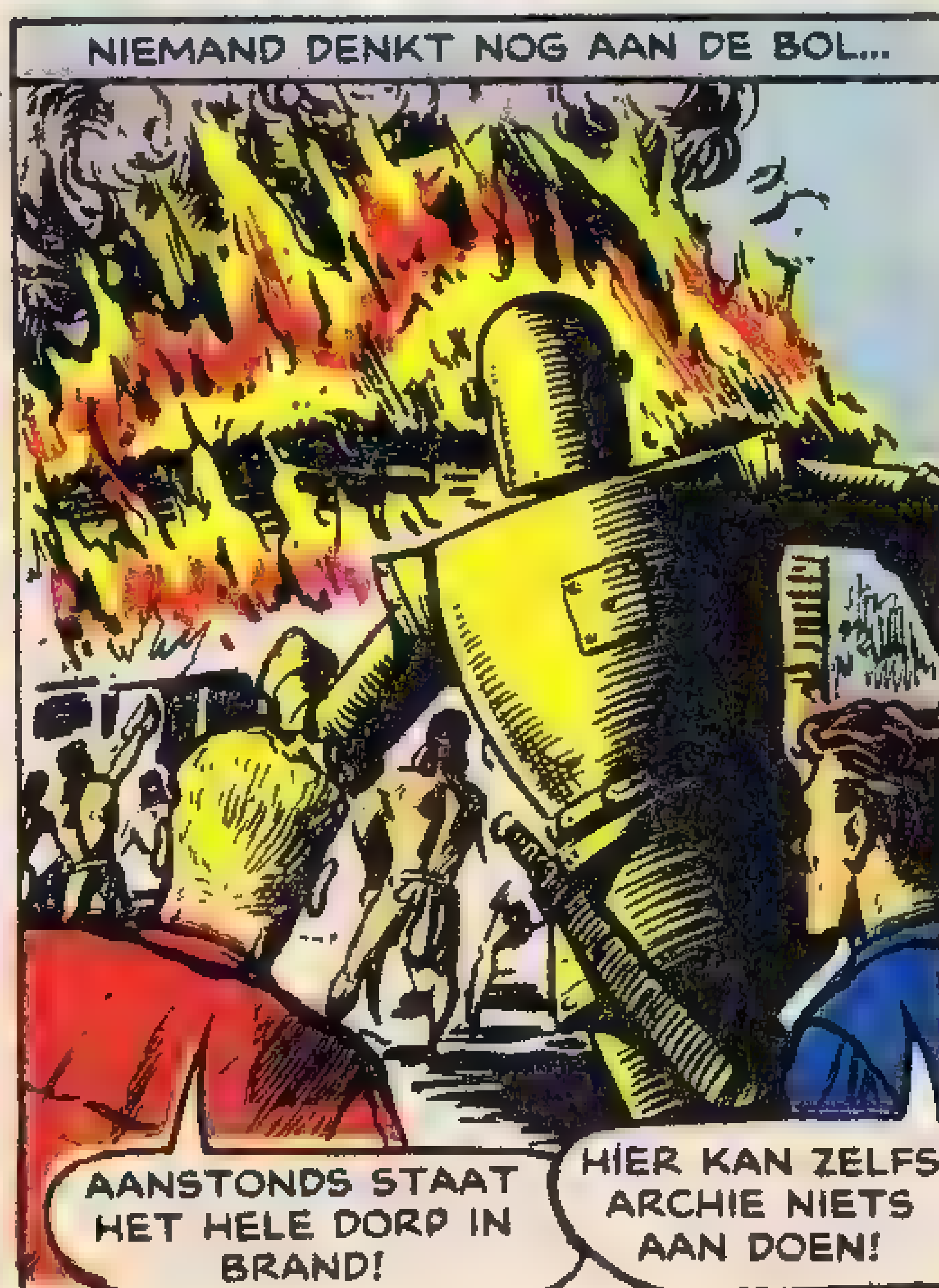

ER WORDT EEN TWEEDE SCHIJF AFGEVUURD...
VOORUIT, ARCHIE, SLA DE AANVAL AF! JE KUNT HET!
ALLEEN ARCHIE IS TEGEN HEN OPGEWASSEN!

SCHAKEL VLAMMENWERPER IN!
ARCHIE, ZET JE VOET OP DIE DIKKE STAM!

GOED ZO! DAAR HEBBEN ZE VAST NIET VAN TERUG!

GERAAKT!
PRECIES OP TIJD! ZIE JE DIE VLAMMENWERPER?

DE BOL DRIJFT IN HET WATER. LAAT HEM NIET ONTSNAPPEN!
BRAND! ONS DORP ZAL VERGAAN!

NIEMAND DENKT NOG AAN DE BOL...
AANSTONDS STAAT HET HELE DORP IN BRAND!
HIER KAN ZELFS ARCHIE NIETS AAN DOEN!

BLUSSEN KAN NIET MEER, MAAR IK HEB EEN IDEE!
DE REUS IS STERK ALS DE GODEN!

ARCHIE GOOIT DE HUT IN DE RIVIER...
GOED WERK, TED! VOORTAAN ZIJN DEZE INDIANEN ONZE VRIENDEN!
DANK ZIJ ARCHIE!

DE INBOORLINGEN HELPEN MET HET HERSTEL VAN DE JEEP, MAAR ZE ZIJN NIET VAN PLAN DE VRIENDEN DIRECT TE LATEN GAAN!
ARCHIE IS ONZE TOVENAAR!
DAT IS PECH! ALS WE ARCHIE MEENEMEN, KOMEN ER MOEILIJKHEDEN!

LATER...
ARCHIE IS HUN GODHEID! WAT DOEN WE NU?
IK PROBEER IETS TE BEDENKEN...

U KUNT NU VERTREKKEN! ARCHIE BLIJFT HIER!
DIT IS EEN BEVEL!

LATEN WE MAAR GAAN! IK HEB HET NIET ERG OP HUN VERGIFTIGDE PIJLEN!
ARCHIE BLIJFT BIJ ONS!

ER IS NIETS AAN TE DOEN. ZE WILLEN ARCHIE BIJ ZICH HOUDEN.
JA! MAAR TOCH MOETEN WE HEM TERUG HEBBEN EN LIEFST ZONDER ONGELUKKEN!

wie puzzelt er mee?

oplossingen van de puzzels uit het vorige nummer

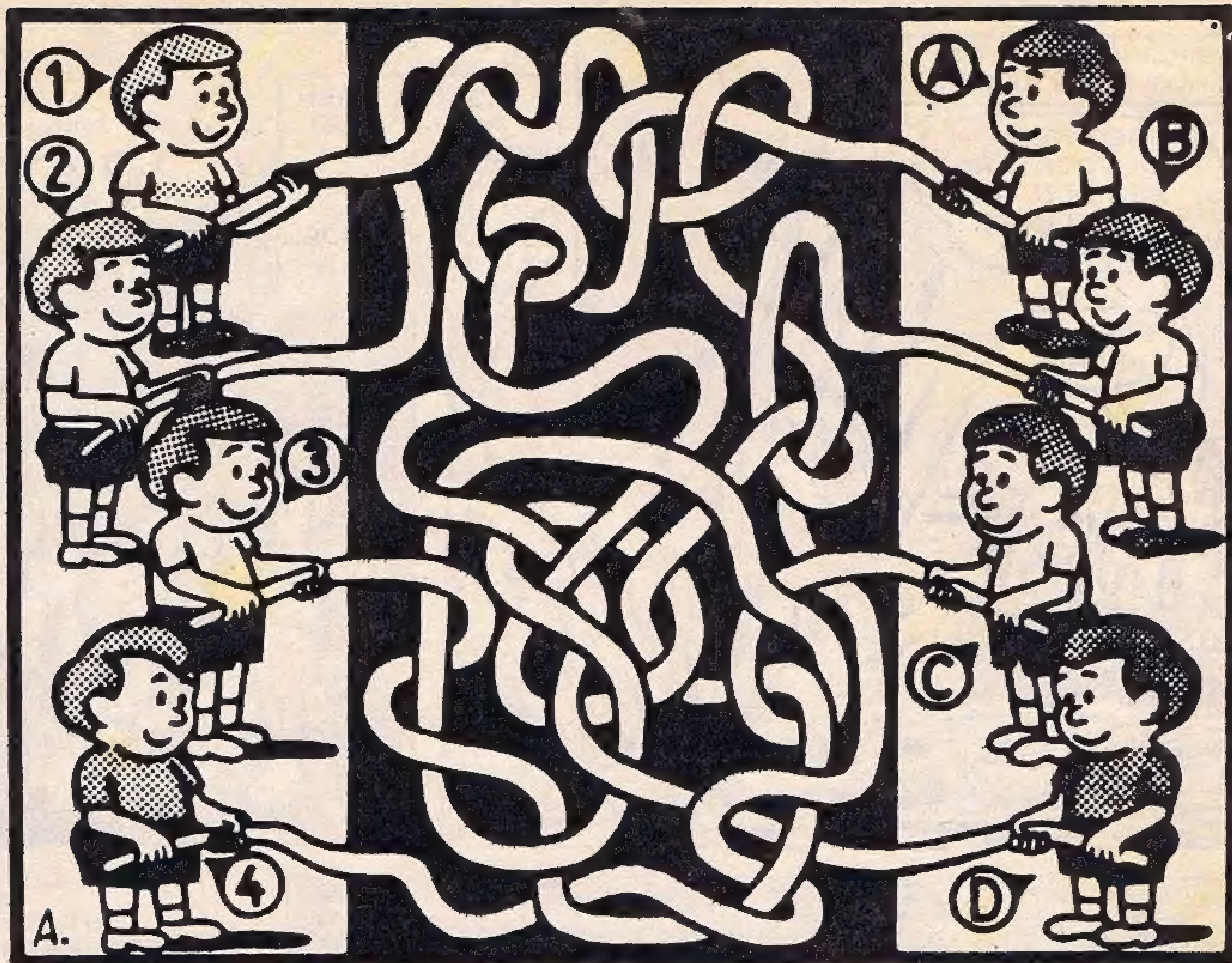
Hekpuzzel

E	K	S	A	L
K	*A*	*N*	*D*	*IJ*
S	N	A	E	S
T	*A*	*A*	*R*	*T*
E	A	K	I	E
R	L	S	G	R

De schuingedrukte letters vormen de woorden KANDIJ en TAART.

Visitekaartjes

PORTRETSCHILDER
SCHOENMAKER

TOUWTREKKEN Acht jongens zijn aan het touwtrekken, maar de touwen zijn hopeloos in de knoop gekomen. Welke paren jongens horen bij elkaar?

welk dier is dit?

Verbind de punten van 1 tot en met 89 door een lijn, dan heb je het gevraagde dier.

RAADSEL

Met m is het een vogel, die
prachtig mooi kan zwieren;
Met l is het een zoogdier,
genaamd koning der dieren;
Met z een man van de
deltaprovincie van Nederland;
Met g een bewijs van verveling
(maar dan altijd achter je hand).
En zonder al die letters? Nu
dat wil ik wel verklaren:
Gewoon een aantal jaren.

VISITEKAARTJE

R. WEIN
KIEL

Welk beroep heeft deze meneer?

Alona Wildebras

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.